Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἀναγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Δημοτικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 18.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κόρινθου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 6 Σεπτεμβρίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 41

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ ἀκούστηκε στὸ κεφαλόσκαλο κι' ὁ Πέτρος εἶδε ἕνα κορίτσι, ποὺ μάντεψε πὼς θὰ ἦταν ἡ κόρη τοῦ δυστυχισμένου λοχαγοῦ.

Ἡ Μαργαρίτα Ρενούτσι ἦταν ὡς δεκαοχτὼ χρόνων κι' ὁ πατέρας της δὲν ἦταν καθόλου ὑπερβολικὸς ὅταν τὴν παρομοίαζε μὲ μαργαριτάρι, γιατὶ ἡ ὀμορφιά της ἦταν ὑπέροχη: πρόσωπο κανονικό, στόμα μικρό, μεγάλα μάτια γεμάτα ἔκφραση, μαλλιὰ ἄφθονα κι' ὁλόμαυρα ποὺ ἐσκίαζαν τὸ ἴσιο της μέτωπο, κορμοστασιὰ λεπτὴ καὶ λιγερή. Τὸ σύνολο παρουσίαζε ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ δὲν εἶναι πολὺ σπάνια στὴν Ἰταλία, στὴν κλασσικὴ χώρα τῆς ὀμορφιᾶς.

Στὰ μάτια τοῦ φίλου μας φάνηκε σὰν ὀπτασία. Κι' ὅταν ὁ λοχαγὸς ὁρμησε πάνω του, μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ καὶ τὴ βλαστήμια στὸ στόμα, ὁ Πέτρος δὲν δίστασε πιά. Καὶ τὴ φωτιὰ θάπεφτε, γι' αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ τ' ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη του φορά. Μὲ τὴ σβελτοσύνη ποὺ εἶχε τὸ ἀσκημένο του σῶμα, ὁρμησε λοξὰ πάνω στὸν ἀντίπαλό του καὶ μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα τοῦ μπαστουνιοῦ, ἔκαμε τὸ σπαθὶ νὰ τοῦ φύγῃ ἀπ' τὰ χέρια. Ὕστερα τὸ μάζεψε γοργὰ ἀπὸ χάμω, τὸ στήλωσε στὸ σκαλοπάτι, καὶ μὲ τὸ τακούνι τοῦσπασε τὴ μύτη.

Μιὰ ἄγνωστη φωνὴ χαιρέτησε τὸ κατόρθωμά του.

— Μπράβο! Βίβα!

Κι' ἕνας νέος, μὲ ζωηρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀστραφτερὸ βλέμμα, τοῦσφιξε τὸ χέρι.

— Ὁ Φραντζέσκος Ρενούτσι; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ὁ ἴδιος! ἀπάντησε ὁ νέος γαλλικά.

— Λοιπόν, ἀφοῦ μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ μ' αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο, εἶπε ὁ Πέτρος, πῆτε του, σᾶς παρακαλῶ, πὼς εἶμαι Γάλλος λοχίας τοῦ Ἀφρικανικοῦ ἱππικοῦ, ὅτι ἔρχομαι ἀπ' τὴ Σεβαστούπολη κι' ὅτι εἶμαι στὴ διάθεσή του ὁποτε θελήσῃ.

Ὁ Ἰταλὸς ἔκαμ' ἕνα κίνημα θαυμασμοῦ καὶ μετέφρασε στὸν Αὐστριακὸ τὴ φράση τοῦ λοχία.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Αὐστριακοῦ ἔδειξε ἀμέσως πόση ἐντύπωση τοῦκαμε ἡ λεπτομέρεια ὅτι ὁ ἀντίπαλός του γύριζε ἀπ' τὴ Σεβαστούπολη, γιατὶ τότε ὅλη ἡ Εὐρώπη μιλοῦσε γιὰ τὰ κατορθώματα τῆς Κριμαίας. Μὰ ἡ ἰδέα πὼς εἶχε ταπεινωθῆ ἔτσι μπροστὰ στὶς δυὸ γυναῖκες, τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ ἀπὸ λύσσα κι' ἀπάντησε:

— Ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν Ἰταλός, θάλεγα νὰ τὸν ξυλοκοπήσουν. Μὰ ἀφοῦ εἶναι Γάλλος, θὰ τοῦ κάμω τὴν τιμὴ νὰ μονομαχήσω μαζύ του. Θὰ δεχθῆ τοὺς μάρτυρές μου, τώρ' ἀμέσως.

— Τοὺς περιμένω! ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση τοῦ Πέτρου ὅταν ὁ Φραντζέσκος, ἐρεθισμένος γιὰ τὴ βρισιὰ κατὰ τῶν Ἰταλῶν, τοῦ μετέφρασε τὰ λόγια τοῦ Αὐστριακοῦ.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς μάζεψε τὰ κομμάτια τοῦ σπαθιοῦ του, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε.

Τότε, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα, ὁ Πέτρος Μπερτινὸ ὑποκλίθηκε βαθιὰ μπρὸς στὴν κυρία Ρενούτσι καὶ στὴν κόρη της κι' εἶπε τ' ὄνομά του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ἡ θλιβερὴ εἴδηση ποὺ ἐρχόταν νὰ φέρῃ στὸ δυστυχισμένο σπίτι. Ἡ εἴδηση αὐτὴ γιὰ πολὺν καιρὸ θάδιωχνε τὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ χείλη τῆς ὡραίας κόρης.

— Περάστε μέσα, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ἡ μητέρα, καὶ θεωρῆστε τὸ σπίτι μου σὰ δικό σας: Ἕνας Γάλλος δὲν εἶναι ποτὲ ξένος γιὰ μᾶς. Καὶ σεῖς εἶστε διπλὰ Γάλλος, ἀφοῦ εἶστε στρατιωτικός.

Ὁ Πέτρος μπῆκε στὸ σαλόνι. Σὲ κάθε ἄλλη στιγμὴ θὰ τοῦκαναν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση οἱ θαυμάσιες τοιχογραφίες ποὺ στόλιζαν τοὺς τοί-

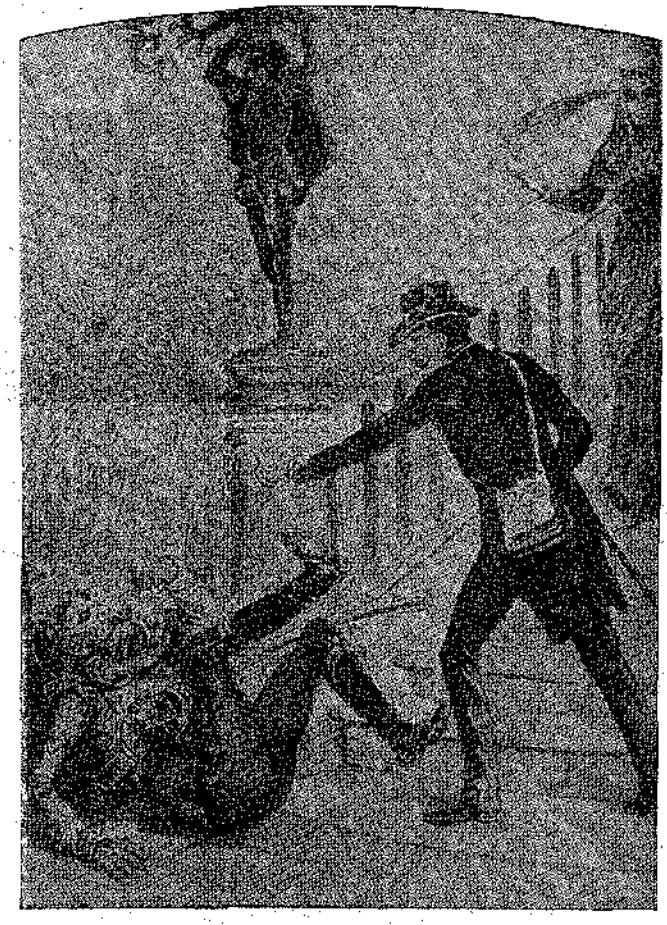

«Ὁ Πέτρος ἔστειλε τὸν Αὐστριακὸ νὰ κυλιστῆ...» (Σελ. 315, στ. γ'.)

χους καὶ τὸ ταβάνι. Μὰ μπρὸς στὰ ἐρωτηματικὰ βλέμματα τῆς μητέρας καὶ τῶν δυὸ παιδιῶν της, ταράχτηκε καὶ δὲν ἔβρισκε λέξη νὰ πῇ.

Ἡ ἀμηχανία του ἦταν τόσο φανερὴ καὶ τὸ βλέμμα του ἔδειχνε τόση ἀγωνία, ὥστε ἡ κυρία Ρενούτσι χλώμιασε.

— Θεέ μου! ἔκαμε. Μοῦ φέρνετε, κύριε, καμμιὰ τρομερὴ εἴδηση ἀπ' τὸ λοχαγό;.. Ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι.

Ὁ Πέτρος, στενοχωρημένος καὶ συγκινημένος ὁλοένα περισσότερο, δὲ μιλοῦσε:

— Τὸν εἴδατε; ἐξακολούθησε ἡ Ἰταλίδα. Μήπως εἶναι πληγωμένος; Στὸ τελευταῖο του γράμμα, μόλις μερικὲς μέρες τώρα, μᾶς ἔγραφε πὼς ὁ πόλεμος τελείωσε καὶ πὼς ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ... Μιλῆστε μου, σᾶς παρακαλῶ... Μὲ κάνετε νὰ τρέμω ἀπὸ ἀγωνία!..

— Κυρία μου, ψιθύρισε ὁ Πέτρος μὲ ταραχή, δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Ἄχ, Θεέ μου, Θεέ μου! φώναξε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα καὶ λιποθύμησε.

Δὲ θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς περιγράψω, παιδιά μου, τὴν ἀπελπιστικὴ σκηνὴ ποὺ ἀκολούθησε. Ἄλλωστε ἡ διήγησῃ αὐτὴ συχνὰ καὶ τώρα μὲ ἀνάγκασε νὰ σᾶς περιγράψω πράγματα τόσο θλιβερά, ὥστε νὰ μὴ προσθέσω ἄλλη μιὰ περιγραφὴ σπαρακτικὴ γιὰ τὶς παιδικὲς καρδιές σας.

Ὁ Πέτρος, ἀνάμεσα σὲ δάκρυα καὶ λυγμούς, διηγήθηκε τὶς περιπέτειες καὶ τὸ θάνατο τοῦ Ἰταλοῦ πατριώτη. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὅταν ἡ κυρία Ρενούτσι εἶχε πιὰ συνέλθει, δυνατὰ χτυπήματα ἐτράνταξαν τὴν ἐξώπορτα.

— Κυρία, εἶπε ἕνας ὑπηρέτης, ἤρθαν κάτι Αὐστριακοὶ στρατιῶτες, καὶ θέλουν νὰ μποῦν μέσα

— Ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ εἶναι γιὰ μένα, κυρία, εἶπε ὁ Πέτρος Μπρινιό. Μὴν ἐνοχληθῆτε. Θὰ πάω νὰ τοὺς δεχθῶ ἐγώ.

Μὰ ὁ Φραντζέσκος Ρενούτσι σηκώθηκε σκουπίζοντας τὰ δάκρυά του.

—Κύριε, εἶστε φίλος μας, κι' ἀγαπητός μας φίλος, ἂν καὶ σᾶς γνωρίζουμε μόλις λίγην ὥρα. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται νὰ σᾶς καλέσουν σὲ μονομαχία. Δὲν γνωρίζετε κανένα στὸ Μιλάνο, γιαὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ γίνω μάρτυράς σας. Ὁ ἄλλος μάρτυρας θὰ εἶναι ὁ συνταγματάρχης Μπρινιόν, ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλιᾶ. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ δεχθῇ καὶ θὰ σᾶς τὸν φέρω σὲ μιὰν ὥρα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Πέτρος. Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια ἦταν ἡ μόνη ποὺ μ' ἀνησυχοῦσε.

Οἱ Αὐστριακοὶ ὑπαξιωματικοὶ ἦρθαν πραγματικὰ γιὰ νὰ κάμουν στὸν Πέτρο, ἀπὸ μέρους τοῦ συναδέλφου των, μιὰ πρόσκληση σὲ μονομαχία, μ' ὅλους τοὺς τύπους καὶ τοὺς κανόνες.

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό, ποὺ μιλοῦσε κουτσὰ-στραβὰ τὰ γαλλικά, εἶπε πὼς ἡ μονομαχία θὰ γινόταν μὲ σπαθιά, τὴν ἴδια μέρα, στὶς ἕξη τὸ βράδυ, σ' ἕναν ἀπομακρυσμένο κῆπο.

Ὁ Πέτρος δέχτηκε ὅλους τοὺς ὅρους δίχως νὰ τοὺς συζητήσῃ, εἶπε πὼς θἄφερνε κι' αὐτὸς δυὸ μάρτυρες κι' οἱ ὑπαξιωματικοὶ ἔφυγαν.

Ὕστερα, ἀπὸ διάκριση, ζήτησε ἀπ' τοὺς Ἰταλοὺς τὴν ἄδεια νὰ τοὺς ἀφίσῃ μόνους, μὰ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν τὸν ἄφισαν νὰ φύγῃ. Ἔμεινε λοιπὸν μαζύ τους ὥς τὴν ὥρα τῆς μονομαχίας.

Προσπαθοῦσε νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, ὅσο μποροῦσε. Μὰ ἐκεῖνοι λησμονῶντας τώρα τὴ θλίψη τους, προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ παραστήσουν τὸ μεγάλο κίνδυνο ποὺ τὸν περίμενε τὸ βράδυ, γιατὶ ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ἕνας γίγαντας σωστός, καὶ παλιὸς κι' ἔμπειρος στρατιωτικός.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, εἶπε ὁ Πέτρος. Δεκαοχτὼ μῆνες τώρα ποὺ ἤμουν σ' ἐκστρατεία, τἄβγαλα πέρα μὲ Ρώσσους ποὺ ἄξιζαν κάτι περισσότερο ἀπ' τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸν αὐτὸν Αὐστριακό. Ἕνα μόνο μὲ στενοχωρεῖ, κυρία, ὅτι ἀπασχολῶ τὸ γιό σας σὲ στιγμὴ ποὺ θὰ ἦταν τόσο ἀπαραίτητη παρηγοριὰ γιὰ σᾶς ἡ παρουσία του.

Μὰ ὁ Φραντζέσκος διαμαρτυρήθηκε μ' ἕνα στόμφο συνηθισμένο στοὺς Ἰταλούς:

— Αὐτὸ νὰ μὴ σᾶς στενοχωρεῖ καθόλου! Θεωρῶ κεθῆκον μου, ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, νὰ εἶμαι μάρτυρας στὴ μονομαχία σας μ' ἕναν ἀπ' τοὺς τυράννους τῆς πατρίδας μου!

— Ἡ Παναγία νὰ σᾶς φυλάξῃ, κύριε, πρόσθεσε ἡ χήρα τοῦ Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ. Αὐτὴ τὴν περιπέτεια τὴ συναντήσατε ἐπειδὴ ἤρθατε στὸ σπίτι μου νὰ ξεπληρώσετε ἕνα καθῆκον. Ἐγὼ κι' ἡ κόρη μου θὰ πᾶμε στὸ παρεκκλήσι τοῦ Κάμπο-Σάντο καὶ θὰ προσευχηθοῦμε γιὰ σᾶς τὴν ὥρα τῆς μάχης.

Ἀφίνοντας τὸ σπίτι τῶν Ἰταλῶν, ὁ Πέτρος ἔννοιωθε τὸ στῆθος του γεμάτο ἀπὸ μιὰν ἄγνωστη ταραχὴ κι' οἱ δυνάμεις του τοῦλεγαν πὼς μποροῦσε ν' ἀντιμετωπίσῃ ὁποιοδήποτε κίνδυνο.

Κι' ἔφθασε στὴν ὡρισμένη ὥρα μὲ ἀπόλυτη αὐτοπεποίθηση, μαζὺ μὲ τὸ Φραντζέσκο.

Ἐκεῖ τοὺς περίμενε κι' ὁ συνταγματάρχης Μπρινιόν, μὲ πολιτικά.

Ἦταν ἀπ' τοὺς πιὸ γενναίους ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ τοῦ Πεδεμοντίου. Ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ φίλου μας, ἀλλὰ μὲ κάποια ἀνησυχία, τοῦ εἶπε:

— Στὴ Γαλλία δὲ συνηθίζετε ξιφασκία μὲ σπαθὶ στρατιωτικό... Κι' ἡ μονομαχία αὐτὴ θὰ γίνῃ μὲ σπαθὶ στρατιωτικό. Οἱ Αὐστριακοί, ξέρετε, εἶναι πολὺ ἐξασκημένοι σ' αὐτὸ τὸ εἶδος.

— Ἀκόμα καλύτερα, συνταγματάρχα μου, γιατὶ κανεὶς δὲν εἶναι περισσότερο ἐξασκημένος στὸ σπαθὶ αὐτὸ ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς τοῦ Ἀφρικανικοῦ ἱππικοῦ. Θὰ τὸ ἰδῆτε.

— Πολὺ καλά, ἀγαπητέ μου. Ἡ αὐτοπεποίθησή σας μοῦ ὑπόσχεται πὼς θὰ ἐπιτύχετε. Μόνο μιὰ συμβουλή: ὄχι βιάση! Μὲ λίγη ψυχραιμία καὶ σβελτοσύνη, θὰ κουράσετε αὐτὸν τὸν χοντρὸ-Αὐστριακό. Καὶ τότε...

Ἔκοψε τὴ φράση του, γιατὶ στὴν καμπὴ τῆς δεντροστοιχίας εἶχαν φανῆ τρεῖς Αὐστριακοί.

Καὶ οἱ τρεῖς φοροῦσαν στολή. Ὁ ἀντίπαλος τοῦ Πέτρου ἦταν πιὸ ψηλὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἀληθινὸς κολοσσός, μὲ πλατιοὺς ὤμους, μὲ γερὰ πόδια καὶ χέρια. Οἱ σπαθιές του θὰ ἦταν ἀληθινὲς τσεκουριές.

Ἀντίπαλοι καὶ μάρτυρες ἐχαιρετήστηκαν. Ὕστερα οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἐγδύθηκαν κι' ὁ Αὐστριακὸς φανέρωσε τὸν δυνατό του κορμό, μὲ τὰ τριχωτὰ μπράτσα, ἀληθινὰ μπράτσα ἀθλητοῦ, μὲ κάτι φλέβες ποὺ πετοῦσαν σὰν μπλάβα σχοινιά, ἐνῷ ἀπέναντί του στάθηκε ὁ Πέτρος ποὺ τὸ κορμί του ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ γάλα, μὰ γερὸ καὶ καλοδεμένο.

Ὁ συνταγματάρχης ἔφερε τὰ σπαθιά.

Ἡ πρώτη κλήρωση γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν σπαθιῶν εὐνόησε τὸν Αὐστριακό. Κι' ἔτσι ὁ φίλος μας πῆρε ἕνα σπαθὶ μὲ βάρος δυσανάλογο γιὰ τὸ χέρι του, ἐνῷ στὸ χέρι τοῦ Αὐστριακοῦ τὸ ἄλλο σπαθὶ ἦταν ἐλαφρὸ σὰν πούπουλο.

Ἡ δεύτερη κλήρωση, εὐνοϊκὴ πάλι γιὰ τὸν Αὐστριακό, τὸν ἔφερε στὴν κατηφορικὴ θέση τοῦ ἐδάφους. Ἡ τρίτη ὥρισε διευθυντὴ τῆς μονομαχίας ἕναν ἀπ' τοὺς μάρτυρές του

Ὁ Φραντζέσκος, προληπτικὸς ὅπως ὅλοι οἱ Ἰταλοί, σταυροκοπήθηκε. Μὰ ὁ Πέτρος στάθηκε χαμογελῶντας στὴ θέση του, κοιτάζοντας κατάμματα τὸν ἀντίπαλό του.

Τοῦ Αὐστριακοῦ τὰ μάτια πετοῦσαν φωτιές. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ χωρατέψῃ.

Σ' ἕνα σινιάλο τοῦ Τυρολέζου, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι πῆραν στάση «φυλάξου!» καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ Αὐστριακὸς καμώθηκε πὼς θὰ χτυποῦσε στὸ πλευρό, ἔκαμ' ἕνα κύκλο στὸν ἀέρα μὲ τὸ σπαθί του καὶ τὸ κατάφερε πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Πέτρου.

Μὰ ἦταν ἀργά. Ὁ φίλος μας εἶχε προπηδήσει λοξὰ καὶ τὴ γλύτωσε. Ἤταν φανερὸ ὅτι ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μονομαχοῦσε ἡ εὐκινησία μὲ τὴ δυσκίνητη σωματικὴ δύναμη: ὁ ξιφίας μὲ τὴ φάλαινα.

(Ἀκολουθεῖ)

[Κι' ἄλλος παλιός μου συνδρομητής, ποὺ γίνεται σήμερα συνεργάτης μου: ὁ κ. Δημ. Ἰωαννόπουλος, τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς κι' ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους ἐρασιτέχνες τοῦ Θεάτρου, ὄχι μόνο ἠθοποιὸς ἀλλὰ καὶ συγγραφέας. Τὸ μαρτυρεῖ τὸ παιδικό αὐτὸ δραματάκι του, ποὺ μὲ χαρὰ δημοσιεύω ἀπὸ σήμερα. Ἀληθινὰ ὡραῖο, συγκινητικό, διδακτικό, τεχνικώτατα γραμμένο ἀπὸ γνώστη τῆς σκηνῆς, θἄχῃ μεγάλη ἐπιτυχία παιζόμενο σὲ σχολεῖα ἢ σὲ σπίτια ἀπὸ παιδιά· ἀλλὰ καὶ στὸ Θέατρο ἀκόμα θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ. —Δ. τ. Δ.]

ΕΕΝΗ!

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ Παππούς. — ***Ἡ Μαμμά.*** — ***Λέλα***, 14-15 χρονῶν. — ***Τίνα***, 11-12 χρονῶν. — ***Κυρὰ Καλλιόπη***, πλύστρα. — ***Μαρία***, ὑπηρέτρια.

Ἡ σκηνὴ στὸ σπίτι τῆς Μαμμᾶς.

(Σαλόνι. Στὸ βάθος, πόρτα ἀνοιχτὴ σὲ διάδρομο. Ἀριστερὰ ἄλλη πόρτα μὲ μπρελέδες. Πιάνο σὲ μιὰ γωνιά. Ἕνα τραπέζι, ἕνα καναπεδάκι, μιὰ πολυθρόνα, δυὸ τρεῖς καρέκλες. Καὶ διακόσμηση ἡ συνηθισμένη.

Ὅταν ἀνοίγῃ ἡ αὐλαία, ὁ Παππούς κάθεται στὴν πολυθρόνα καὶ κρατεῖ στὰ γόνατα μιὰ ἐφημερίδα χωρὶς νὰ διαβάζῃ. Πλάϊ του, στὸ τραπέζι, ἕνα φλυτζάνι τσαγιοῦ ἀδειασμένο καὶ λίγη φρυγανιά. Ἡ Μαμμά, στὸ ντιβάνι, πλέκει.. ὅταν τὸ θυμᾶται. Ἐξακολουθοῦν συνομιλία ἀρχισμένη:]

Ὁ Παππούς: — Καὶ ποῦ εἶναι τώρα;

Ἡ Μαμμά: — Ξέρω κι' ἐγώ;.. Τὶς ἄκουσα πρὶν ποὺ χαχανίζανε στὸν κῆπο. Ποιὸς ξέρει τί θὰ σκάρωσε πάλι τὸ τρελόκοριτσο!.. *(Γελῶντας ἄθελα:)* Τὸ πρωὶ εἶχε κρύψει τοὺς σπόρους τοῦ κύρ-Ἀλέξη καὶ τὸν ἔκανε νὰ κακομοίρῃ νὰ ψάχνει δυὸ ὧρες...

Ὁ Παππούς: — *(Σοβαρά)*: Μὴ γελᾶς, Σοφία! Αὐτὰ εἶναι ἄνω-ποταμῶν! Ἕνα κορίτσι δεκαπέντε χρονῶν νὰ βασανίζῃ ἕνα γέρον ἄνθρωπο δυστυχισμένο, πέντε φορὲς μεγαλύτερό της!.. Δὲν πρέπει νὰ τῆς τὸ ἐπιτρέπεις. Ποῦ θὰ καταλήξει αὐτὴ ἡ δουλειά; Νά, σήμερα τὸ πρωὶ ποὺ πέρασα ἀπὸ τὸ σχολεῖο νὰ ρωτήσω γιὰ τὰ κορίτσια, μοῦκαναν χίλια δυὸ παράπονα γιὰ τὴ Λέλα. Χτές, λέει, στὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας, πρὶν μπεῖ μέσα ὁ καθηγητής, ἔπιασε καὶ ζωγράφισε ἕνα μεγάλο γαϊδουριὸ κεφάλι κι' ἀπὸ κάτω ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Ἐπιστάτη!

Ἡ Μαμμά: — Τὸ τρελοκόριτσο!

Ὁ Παππούς: — Ὁ καθηγητὴς τὸ εἶδε, ρώτησε κι' ἔμαθε πὼς ἦταν κι' αὐτὸ κατόρθωμα τῆς Λέλας. Τὴν φώναξαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο καὶ ξέρεις τί εἶπε;

Ἡ Μαμμά: — Τί;

Ὁ Παππούς: — «Μάλιστα: Ἐγὼ ζωγράφισα ἐκεῖνο τὸ κεφάλι» — «Καὶ τόνομα;» τὴ ρώτησε ὁ διευθυντής. «Ἔ! τόνομα τό γραψα ὕστερα. Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση τὸ ὄνομα μὲ τὸ ἄλλο!» Ἀκοῦς σόφισμα;

Ἡ Μαμμά: — *(Γελῶντας)*. Τί πλάσμα, θέ μου!

Ὁ Παππούς: — Δὲν εἶναι ἀστεῖο, Σοφία, εἶναι σοβαρὸ καὶ πολὺ δυσάρεστο.

Ἡ Μαμμά: — Μὰ μήπως νομίζεις πὼς ἐμένα μ' εὐχαριστεῖ; Τὸ μόνο ποὺ μὲ παρηγορεῖ κάπως εἶναι πὼς αὐτὰ ὅλα τὰ κάνει μοναχὰ γιὰ νὰ γελάσει, χωρὶς κακία...

Ὁ Παππούς: — *(Πάντα σοβαρός)*. Μὰ μήπως κακία δὲν εἶναι καὶ ποὺ γελάει μὲ τὴ δυστυχία τοῦ ἄλλου ὅταν μάλιστα τὴν προκαλεῖ ἡ ἴδια; Ἐγὼ στὸ εἶπα καὶ στὸ ξαναλέω. Αὐτὸ τὸ κορίτσι τὸ πῆρες στὸ λαιμό σου. Ἐσὺ τὤκανες ἔτσι. Μὲ τὴν ὑπερβολικὴ σου ἀγάπη. Δὲν ἐννοεῖς νὰ τὴ δυσαρεστήσῃς ποτέ. Τῶχεις γιὰ ἔγκλημα νὰ πῇς ὄχι καὶ στὶς πιὸ τρελές, τὶς πιὸ παράλογες ἐπιθυμίες της.

Ἡ Μαμμά: — Κάνει κακό, λοιπόν, κι' ἡ ἀγάπη;

Ὁ Παππούς: — Πολλὲς φορὲς περισσότερο κι' ἀπ' τὸ μῖσος. Εἶναι ἕνας κορφὸς ἐχθρὸς ἡ πολλὴ ἀγάπη. Εἶναι τὸ δυναμωτικό, τὸ σωτήριο φάρμακο, ποὺ σὲ μεγάλη δόμως δόση σκοτώνει...

Ἡ Μαμμά: — *(Μ' ἀποδοκιμασία)*. Πατέρα...

Ὁ Παππούς: — Ναί, ναί. Καὶ μῆ σοῦ κακοφαίνεται. Ἡ σπουδαιότερη δουλειὰ μιᾶς μητέρας δὲν εἶναι κῶς νὰ δείχνει τὴν αὐστηρότητά της μὰ πῶς νὰ κρύβει τὴν ἀγάπη της. Ἡ καλύτερα πῶς νὰ τὴ μεταχειρίζεται.

Ἡ Μαμμά: — *(Μὲ λύπη)*. Μιᾶς μητέρας...

Ὁ Παππούς: — Καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πεῖς. Ἕνας λόγος, λοιπόν, παραπάνω. Ἡ εὐθύνη σου εἶναι μεγαλύτερη. Κι' ἂν ποτὲ αὐτὸ τὸ κορίτσι μάθει τὴν ἀλήθεια...

Ἡ Μαμμά: — *(Μὲ φόβο)*. Σοῦτ! Σώπα! Γιὰ τὸ θεό.

Ὁ Παππούς: — Μὴ φοβᾶσαι, δὲν ἀκούει κανείς. Ἂν καὶ θὰ τὸ μάθει κάποτε...

Ἡ Μαμμά: — Αὐτὸ καλύτερα νὰ μὴ γινότανε ποτέ... Ἔχει τόσο παράξενο χαρακτῆρα..

Ὁ Παππούς: — *(Μὲ λύπη)*. Ὤ! εἶναι τόσο διαφορετικὸ ἐκεῖνο ποὺ θέλουμε, ἀπὸ κεῖνο ποὺ γίνεται... *(Χωμπάνουν κι' οἱ δυὸ λυπημένοι).*

Ἡ Μαμμά: — *(Σὲ λίγο)*. Τῶχω ἀγαπήσει τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ κορίτσι, ποῦ τρέμω στὴν ἰδέα πὼς ὑπάρχει φόβος νὰ τὸ χάσω...

Ὁ Παππούς: — Τώρα ἀρχίζεις καὶ ὀνειρεύεσαι...

Ἡ Μαμμά: — Ὄχι, πατέρα, δὲν ὀνειρεύουμαι. *(Σιγότερα)*. Ἤρθε δυὸ φορὲς τὸ πρωὶ καὶ μὲ ζήτησε...

Ὁ Παππούς: — Ἔ, καί;

Ἡ Μαμμά: — Ἤτανε λυπημένη. Θὰ πεῖς εἶναι καὶ τὸ μωρό τους ἄρρωστο μά...

Ὁ Παππούς: — Ἔ, βλέπεις λοιπόν; Καμμιὰ βοήθεια θὰ θέλουν πάλι οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ Μαμμά: — *(Μ' εὐχαρίστηση)*. Ἂν ἦταν αὐτό...

Ὁ Παππούς: — Μήν εἶσαι κουτή. Τί ἄλλο θέλεις νὰ εἶναι;

Ἡ Μαμμά: — Δὲν ξέρω... Ἔχω μιὰ προαίσθηση σήμερα... *(Ἀπὸ τὸν κῆπο φτάνουν τὰ τρελὰ γέλια τῶν κοριτσιῶν, σύρσιμο τσουκνὲ καὶ γαυγίσματα σκύλου).*

Ὁ Παππούς: — Τί πάθανε;

Ἡ Μαμμά: — *(Σηκώνεται, πάει στὸ βάθος καὶ κοιτάζει ἔξω)*. Μπᾶ ξαφνικό!..

Ὁ Παππούς: — Τί τρέχει πάλι; Τί κατάφερε ἡ θεότρελη;

Ἡ Μαμμά: — Δέσανε στὴν οὐρὰ τοῦ Φὸξ ἕναν τενεκέ!.. *(Γελάει).*

Ὁ Παππούς: — Καὶ γελᾶς ἔ; Μπράβο σου!

Ἡ Μαμμά: — Ὤ, πατέρα! Ἕνα παιχνιδάκι.. Ἔλα νὰ τὶς κάνεις γοῦστο πῶς γελᾶνε. Ἡ Τίνα ἔχει πέσει στὸ παγκάκι κι' ἡ Λέλα χοροπηδάει...

Ὁ Παππούς: *(Εἰρωνικά)*. Πῶς τῶπαθε...

Ἡ Μαμμά: — Γιὰ ἔλα νὰ τὶς δεῖς.

Ὁ Παππούς: — Ναί! ἄλλη δρεξή! Νὰ σηκωθῶ ἐγὼ νὰ δῶ δυὸ παλαβές... Δηλαδὴ μιὰ παλαβή, γιατὶ ἡ Τίνα δὲν κάνει τίποτα.

Ἡ Μαμμά: — Γιατὶ τῆς ξυνοφαίνονται βλέπεις κι' αὐτηνῆς.

Ὁ Παππούς: — Ἡ Τίνα εἶναι φρόνιμο κορίτσι.

Ἡ Μαμμά: — Ἀ! Βέβαια! Μπροστὰ στὴ Λέλα εἶναι ἁγία. Εἶδες ὅμως πῶς ἀγαπιόνται; Ἡ Λέλα προπάντων τὴ λατρεύει τὴν Τίνα. Εἶναι τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ δὲν ἔχει πειράξει ποτέ της. Οὔτε γι' ἀστεῖο. Σὲ βεβαιῶ. Μοῦ κάνει τέτοια συγκίνηση ὅταν τὴ βλέπω νὰ τὴν κοιτάζει γεμάτη τρυφερότητα, νὰ τὴν προσέχει σὰ μεγάλη ἀδερφή. Ὅ,τι θέλει ἡ Τίνα, ὅ,τι πεῖ ἡ Τίνα... Εἶναι στιγμές, καὶ ντρέπομαι ποὺ τὸ λέω, ποὺ δὲν εἶμαι βεβαία ἂν ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἢ ἡ Λέλα. *Τὰ γέλια ἔχουν πάψει.)*

Ὁ Παππούς: — Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἔχει πολὺ καλὴ καρδιά. *(Παύση)*. Ὁρίστε, μάτια μου, ἕνα κορίτσι ποὺ μπῆκε στὴ ζωή μας χωρὶς οὔτε νὰ τὸ ὑποπτευόμαστε κἄν... Μὰ μήπως ξέρει καὶ ποτὲ κανεὶς τί τὸν περιμένει; Αἰωνίως τ' ἀπρόοπτο, τὸ παράξενο... Δηλαδή, τὸ συνηθισμένο ποὺ μᾶς φαίνεται τέτοιο, γιατὶ ἐμεῖς τὸ περιμέναμε ἀλλοιώτικο καὶ παράξενο.

Ἡ Μαμμά: — *(Συλλογισμένη)*. Ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς...

Ὁ Παππούς: — Κι' ἡ ὁμορφιά της...

Μαρία: — *(Μπαίνει ἀπὸ τὸ βάθος)*. Κυρία.

Ἡ Μαμμά: — Τί εἶναι;

Μαρία: — Ἡ μαγείρισσα ρωτάει ποῦ τὰ ἔχετε ταψιά, γιατὶ δὲν τὰ βρίσκει καὶ θέλει νὰ ἑτοιμάσει τὴν κρέμα γιὰ τὸ βράδυ...

Ἡ Μαμμά: — Πῶς δὲν τὰ βρίσκει; Δὲν εἶναι στὸ καλαθάκι, δίπλα στὴν πιατοθήκη;

Μαρία: — Ὄχι, κυρία. Δὲν εἶναι οὔτε τὸ καλαθάκι ἐκεῖ.

Ἡ Μαμμά: — *(Ἀπορεῖ)*. Δὲν εἶναι οὔτε τὸ καλαθάκι ἐκεῖ; Τί θὰ πεῖ αὐτό; Ποῦ τὸ βάλατε;

Ὁ Παππούς: — Μὴ σκᾶς τὴν καρδιά σου. Δουλειὰ τῆς κορούλας σου θἄναι κι' αὐτή. Ποιὸς ξέρει τί θὰ σοφίστηκε πάλι... *(Κουνάει τὸ κεφάλι του).*

Ἡ Μαμμά: — Λές; *(Στὴ Μαρία)*. Ρώτησες τὴν κυρία Λέλα;

Μαρία: — Ὄχι, κυρία.

Ἡ Μαμμά: — Γιὰ πήγαινε ρώτησέ τη. Θὰ ξέρει. Πές' της πῶς εἶπα ἐγὼ νὰ σοῦ πεῖ ποῦ εἶναι. Τ' ἄκουσες;

Μαρία: — Μάλιστα, κυρία. *(Κάνει νὰ φύγει).*

Ἡ Μαμμά: — Ἀ! πάρε ἔξω καὶ τὸ φλυτζάνι τοῦ κυρίου... *(Ἡ Μαρία μαζεύει τὸ δισκάκι ποὺ ἦταν στὸ τραπέζι μὲ τὰ διάφορα).* Καὶ πές στὰ κορίτσια νἄρθουν ἀπάνω.

Ἡ Μαρία: — Ἀμέσως, κυρία. *(Φεύγει ἀπὸ τὸ βάθος).*

Ἡ Μαμμά: — *(Σὰν μόνη)*. Καιρὸς νὰ μαζευτοῦν καὶ νὰ διαβάσουν λιγάκι. Παρατεμπέλιασαν σήμερα.

Ὁ Παππούς: — Ἀργὰ τὸ κατάλαβες *(Μέσα σπάζει γυαλικά. Φωνές).* Ἄλλα πάλι!

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΥΠΝΙΟ

Ὅσο νὰ πῶ μιὰ προσευχή,
κι' ὅσο σταυροκοπιέμαι,
πέσε, ὕπνε, στὸ προσκέφαλο
καὶ γλυκοπλάνεσέ με!

Καί, ἔμπιστη Μνήμη, πάγαινε
στὸ παλαιικό μας σπίτι,
κάτω ἀπ' τὸν δυσμικὸ οὐρανὸ
κι' ἀπ' τοῦ Ἀστεριοῦ τὴ μύτη.

Φάνου σὰν ἴσκιος του ἄπιαστος,
μιὰ ἠχώ του κυνηγάρα,
πέτα, σὰ μιὰ μαντευτικιὰ
στοὺς τοίχους ταξειδιάρα!

Μὰ κάλλιο κυματόβρεχτο
δὲ μοιάζεις χελιδόνι,
ποὺ τὸ χειμῶνα φεύγοντας,
τὴν ἄνοιξη ζυγώνει;

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΚΛΙΝ, ΓΚΛΙΝ...

Ἀγαπητοί μου,

ΚΟΥΣΑΤΕ ποτέ σας **ἀερόμετρο**; Ὄχι **ἀραιόμετρο** δὲν εἶναι λάθος... Λοιπόν, στὸ σπίτι μου ἔχω δύό. Στὸ διάδρομο, καταμεσίς, ὑπάρχει ἕνα φανάρι, ποὺ ἔχει **ἀμπαζοὺρ** ἀπὸ κάτι γυάλινους κύλινδρους, μακριούς, κινητούς, κρεμασμένους γύρω-γύρω σ' ἕνα μετάλλινο στεφάνι. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἕνα ἀερόμετρο. Στὴν τραπεζαρία, ὑπάρχει ἐπίσης μιὰ κρεμαστὴ λάμπα, ποὺ τὸ ἀμπαζούρ της ἔχει ἕνα-γύρο μιὰ φράντζα ἀπὸ πολύχρωμες χαντρίτσες περασμένες σὲ κλωστές. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἄλλο ἀερόμετρο. Καὶ τὰ δυὸ βρίσκονται στὴ γραμμή, ἀνάμεσα στὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας καὶ στὸ ἀντικριστὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου· δηλαδὴ μέσα σ' ἕνα ρεῦμα. Ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι μόνο, ἐννοεῖται, ὅταν ὅλα τὰ παράθυρα εἶναι ἀνοιχτά, καὶ πάλι ὅταν φυσᾷ κάπως ὥστε νὰ σχηματίζεται ρεῦμα.

Ἔ, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, τὶς φρικτὲς ἡμέρες τῆς ζέστης, δὲν φυσοῦσε καθόλου! Τοῦ κάκου παρακαλοῦσα ἀπ' τὸ καμίνι μου τὸν Ὕψιστο καὶ τὸν Αἴολο νὰ μᾶς λυπηθοῦν. Τοῦ κάκου περίμενα νὰκούσω τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο γκλὶν-γκλὶν ποὺ κάνουν οἱ γυάλινοι κύλινδροι τοῦ φαναριοῦ ὅταν φυσᾷ δυνατούτσικα. Καὶ τοῦ κάκου σηκωνόμουν νὰ ἰδῶ ἂν κουνιόνταν, ἀθόρυβα κατὰ τὴ διακριτική τους συνήθεια, οἱ χαντρίτσες τοὐλάχιστο τῆς λάμπας στὸ φύσημα καμιᾶς ἀδύναμης αὔρας. Τίποτα! τίποτα! Τἀερόμετρά μου, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, ἔδειχναν ἐπίμονα ἀπόλυτη νηνεμιά.

Μιὰ προπάντων, — τὴ Δευτέρα, 25 Αὐγούστου. Τὶ ζέστη ἦταν ἐκείνη, παιδιά μου; Τὶ **θερμὸ κῦμα** μᾶς εἶχε τυλίξει; Τὰ πράγματα ὅλα, στὴ σκιά, ἔκαιγαν σὰ νὰ βγῆκαν ἀπὸ φοῦρνο. Ὄχι φύλλο, μὰ οὔτε... χαντρίτσα δὲν κουνιόταν. Σκασμός, ψήσιμο σωστό, ἀπελπισία! Τὶ θὰ γίνουμε, λέγαμε, ἂν τὸ κακὸ μεγαλώσῃ ἢ κι' ἁπλῶς ἐξακολουθήσῃ; Καὶ νὰ ἰδῆτε ποὺ ὅλοι βεβαίωναν πὼς ἡ ζέστη θὰ πήγαινε **κρεσσέντο**. Τὴν Τετάρτη μάλιστα περίμεναν τὴ μεγαλύτερη, τὸ κορύφωμα. Οἱ γραμματισμένοι ἔλεγαν πὼς ὁ Ἄρης, — ὁ κόκκινος, ὁ φλογερὸς αὐτὸς Ἄρης ποὺ μᾶς τἄκανε ὅλα, — θἄφτανε τότε στὸ **περιήλιο** κι' ἀλίμονό μας! .... Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, οἱ γυναικούλες, ἔλεγαν πὼς... τὴν Τετάρτη **θὰ κατέβῃ ὁ Ἥλιος.** Κι' ἐπρόσθεταν: «ὅποιος ζήσει κι' ὅποιος πεθάνει!» Πῶς νὰ μὴ φοβηθῇ κανεὶς ἀκούγοντας τέτοια, κι' ἀπ' τὸ Ἀστεροσκοπεῖο κι' ἀπὸ τὶς αὐλές, ἐνῷ τὰ θερμόμετρα ἔδειχναν 40 βαθμοὺς στὴ σκιὰ καὶ τὰ ἀερόμετρα... μηδέν;

Ἐγὼ ὅμως εἶχα καὶ μιὰ ἐλπίδα. Ἤξερα πὼς οἱ τέτοιες προφητεῖες βγαίνουν ψεύτικες πάντα. Κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περίμενα νὰκούσω τὸ **γκλίν, γκλὶν** τῶν κυλίνδρων ἢ νὰ ἰδῶ νὰ κουνιοῦνται οἱ χαντρίτσες... Ἀλλὰ πέρασε ἡ ἡμέρα ὅλη χωρὶς νὰ αἰσταν θῶ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀνακούφιση. Τὸ βράδυ πῆγα μὲ τὴν οἰκογένειά μου στὸ θέατρο, νὰ ἰδοῦμε τὴν πρώτη παράσταση τοῦ νέου ἔργου τοῦ κ. Σ. Μελᾶ· (βραδιά, ἀλήθεια, καὶ γιὰ **πρεμιέρα!**...) Γυρίσαμε στὸ σπίτι νύχτα. Ἄ, τὶ φοῦρνος, τὶ λαύρα! Πῶς θὰ πέφταμε νὰ κοιμηθοῦμε; Ἀδύνατο, θὰ ξημερωνόμαστε! Καὶ καθήσαμε ἀνάμεσα στάνοιχτὰ παράθυρα, — τάχα γιὰ δροσιά, — μὲ τὴν ἀπόφαση.... νὰ ξημερωθοῦμε. Τέτοια ὥρα, — δυὸ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα — καὶ νὰ μὴ φυσήσῃ ἀκόμα; Ἔχανα πιὰ καὶ τὴν τελευταία μου ἐλπίδα. Τελείωσε, ἔλεγα, αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ προφῆτες θἀληθέψουν. Θὰ κατεβῇ ὁ Ἥλιος, καλέ! Καὶ θὰ πεθάνουμε ὅλοι ἀπὸ τὴ ζέστη, — τὶ θάνατος φριχτός!... Ἀλλὰ ἐνῷ ἴσα-ἴσα συλλογιζόμουν αὐτὰ τἀπαίσια, κάνω ἔτσι καὶ τὶ νὰ ἰδῶ; Οἱ χαντρίτσες τῆς λάμπας σιγοκουνιόνταν!

— Παιδιά, φώναξα, φυσάει!..

— Ἄ, μπᾶ!...

— Νά, ἰδέστε, κουνιόνται!

— Τόσο λίγο!.. Θὰ κουνήθηκε τὸ σπίτι ἀπ' τὸ κάρρο ποὺ πέρασε...

Βλέπετε, τἀερόμετρό μου, σὰν ἀερόμετρο, εἶναι πιὸ εὐαίσθητο ἀπὸ μᾶς στὸ φύσημα μιᾶς ἀδύναμης αὔρας. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὴν αἰσταν θήκαμε καὶ μεῖς νὰ μᾶς χαϊδεύῃ ἁπαλὰ καὶ νὰ μᾶς δροσίζῃ τὰ ἱδρωμένα μέτωπα.

— Μπρέ, φυσάει!

— Ἀλήθεια, ναί!...

— Καὶ τὶ δροσερὸ ἀεράκι!...

— Δόξα σοι ὁ Θεός!...

Ἀλλὰ θὰ βαστοῦσε; θὰ δυνάμωνε; ἢ θἄπεφτε πρὶν καλὰ-καλὰ τὸ αἰσταν θοῦμε;...

Ἀκόμα λίγες στιγμὲς ἐλπίδας κι' ἀγωνίας... Ναὶ ἢ ὄχι;... Σωτηρία ἢ θάνατος;... Κι' ἄξαφνα:

— Γκλίν, γκλίν!... γκλίν, γκλίν!..

Κροτοῦσαν οἱ κύλινδροι τοῦ φαναριοῦ! Ὁ ἀέρας εἶχε δυναμώσει! Ρεῦμα σωστὸ μεταξὺ τῶν δυὸ παραθύρων! Δοξασμένος ὁ Ὕψιστος κι' ὁ Αἴολος! Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία!

Ποτὲ καμπάνες Ἀντάστασης δὲν ἀντήχησαν πιὸ χαρμόσυνες σ' ἀνθρώπινα αὐτιά! Γκλίν, γκλίν, φυσοῦσε! Γκλίν, γκλίν, τὰ βάσανά μας τελειώναν! Γκλίν, γκλίν, μπορούσαμε ἐπιτ λους νὰ κοιμηθοῦμε!

Καὶ κοιμηθήκαμε καὶ ξυπνήσαμε δροσιά. Ναί, κείνη τὴ νύχτα εἶχε τ λειώσει τὸ δεκαπενθήμερό μας μαρτ ριο. Ὡς ἐκεῖ ἦταν. Καὶ τὸ κατέβασμ τοῦ Ἥλιου, ποὺ εἶχε ὁριστῇ γιὰ τ Τετάρτη, ἀναβλήθηκε... γιὰ τοῦ χρ νου. Πρὸς τὸ παρόν, μοῦ φαίνετα πὼς τὸ Καλοκαίρι ἑτοιμάζεται μὲ τ σωστά του νὰ μπῇ... στὸ πηγά Γιατὶ ἔτσι λέει πάλι ὁ λαός. Στὸ π γάδι κρύβουνται ὁ Χειμώνας καὶ Καλοκαίρι, ὅταν τελειώνει ἐδῶ-πάνω βασιλεία τους. Γι' αὐτὸ τὸ καλοκα τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ εἶναι κρύο-μπού καὶ τὸ χειμώνα εἶναι ζεστό.... Ψέ ματα;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ποτὲ ἡ Ἀνθούλα δὲν εἶχε ἰδῇ τόσο ἀνθρώπους μαζί. Πῶς τὴ σάστιζε, καὶ πῶς τὴ διασκέδαζε ἡ τύρβη ἐκεί

Ὁ Δεμάρας τοὺς εἶχε συστήσει κ ποιο ξενοδοχεῖο ποὺ ἐγνώριζε. Ἦτ φτωχικὸ κι' ἀρκετὰ μακριὰ ἀπ' σταθμό. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ γινόταν δίκη. Εἶχαν λοιπὸν καιρὸ νὰ τριγυρ σουν τὴν πόλη. Ἡ κυρία Λάντη εἶχ δώσει χρήματα στὸ δασοφύλακά τ γιὰ ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Πράγματα μεγάλα κι' ἐκπληκτικ

Ἀφοῦ τριγύρισαν τὴν πόλη, ὁ Φραν τής, ἡ Ἀνθούλα κι' ὁ Γιάννης γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο νὰ δειπνήσουν. Ὁ ξενο δόχος, ἐνῷ τοὺς ὑπηρετοῦσε, τοὺς ἔλεγ καὶ γιὰ τἀξιοπερίεργα τοῦ τόπου:

— Ἂν θέλῃς νὰ διασκεδάσουν τ παιδιά, ἔλεγε στὸ δασοφύλακα, ἔλα ν πᾶμε ἀπόψε στὸ θέατρο. Μᾶς ἤρθ κάτι σπουδαῖοι ἠθοποιοὶ ἀπὸ τὸ Παρ

Ὁ Γιάννης εἶχε τόση ἐπιθυμία ἰδῇ θέατρο, ὥστε ὁ Φραντὴς δὲν ἔφερ ἀντίρρηση. Κι' ἀφοῦ δείπνησαν λιτ ξεκίνησαν ὅλοι μὲ τὸν ὑποχρεωτικ ξενοδόχο, ποὺ τοὺς ἔκανε καὶ τὸν ξ ναγό.

Μόλις ἐκάθησαν στὶς θέσεις τους, παράσταση ἄρχισε. Ἐκεῖνο τὸ βράδ ἔπαιζαν ἕνα δρᾶμα ποὺ λεγόταν «Ὁ Λιποτάχτης». Οἱ παριζιάνοι θεατρίνοι φοροῦσαν χωριάτικα καὶ μιλοῦσαν σ νάταν χωριάτες. Τὸ κύριο πρόσωπ τοῦ δράματος ἦταν ἕνας νέος, ποὺ ἀπ ἔμαθε πὼς ἡ κόρη ποὺ ἤθελε νὰρρω βωνιαστῇ, ἀποφάσισε νὰ πάρῃ ἄλλον, λιποτάχτησε γιὰ νὰ τὸν τουφεκίσουν. Κι' ὁ Γιάννης ποὺ εἶχε ὅλη του τὴ προσοχὴ στὴ σκηνή, γύρισε κείνη τ στιγμὴ στὴν Ἀνθούλα:

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θἄκανα! φώναξε τόσο δυνατά, ὥστε οἱ παρακαθήμενοι γέλασαν.

Ἀλλὰ ἡ συγκίνηση τῶν νέων κορυ φώθηκε ὅταν ὁ δυστυχισμένος στρατιώτης καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Στὴν τελευταία πράξη, ἡ Ἀνθούλα δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς της.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, κορίτσι μου, κι' ὅλα ποὺ βλέπεις εἶναι ψέμματα, τῆς ἔλεγε γελῶντας ὁ ξενοδόχος.

Μὰ ἡ Ἀνθούλα δὲν ἄκουγε καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τουφεκίσουν τὸ νέο, λίγο ἔλειψε νὰ λιγοθυμήσῃ... Εὐτυχῶς, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του ἔφτασε λαχανιασμένη, μὲ λυτὰ μαλλιά, φέρνοντας τὴ χάρη τοῦ κατάδικου. Ὤ, χαρὰ ἡ Ἀνθούλα! Κουνοῦσε τὰ πόδια της σὰ νἄθελε νὰ τρέξῃ καὶ λαχάνιαζε σὰ νὰ ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ δρόμο κι' αὐτή.... Τέλος, ὅταν ὁ στρατιώτης, ἐλεύθερος, ἀγκάλιασε τὴν κόρη ποὺ τὸν ἔσωσε μετανοιωμένη, ἡ Ἀνθούλα ἀνάσανε μ' ἀνακούφιση καὶ κοίταξε τὸ Γιάννη. Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Μὰ καὶ τοῦ Γιάννη τὰ μάτια ἦταν τὸ ἴδιο κλαμένα...

Ὕστερα ἔπαιξαν μιὰ κωμωδία, ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ γελάσουν. Ἀλλὰ ἡ συγκίνηση ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὸ δρᾶμα, δὲν τοὺς εἶχε περάσει. Μόνο ὁ Φραντὴς κι' ὁ ξενοδόχος γέλασαν· μὲ τὴν καρδιά τους· γιατὶ αὐτὴ δὲν εἶχαν συγκινηθῇ τόσο πολύ..

* *

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγαν στὸ δικαστήριο. Ἂν καὶ μάρτυρες μόνο, καθόνταν ζαρωμένοι σὰν κατηγορούμενοι. Οἱ χωρικοὶ πάντα φοβοῦνται τὰ δικαστήρια.

Ἡ συνεδρίαση ἄρχισε στὶς δέκα. Ἕνας κλητήρας ὁδήγησε τὸ Φραντή, τὴν Ἀνθούλα καὶ τὸ Γιάννη στὸ δωμάτιο τῶν μαρτύρων. Πολλοὶ βρισκόνταν ἐκεῖ-μέσα γιὰ διάφορες ὑποθέσεις κι' ὅλοι κοίταζαν τὴν Ἀνθούλα ποὺ ἦταν τόσο ὄμορφη καὶ χαμήλωνε τὰ μάτια μὲ συστολή.

Κάποιος ρώτησε τότε τὸ Φραντὴ γιὰ ποιὰ ὑπόθεση ἦρθαν νὰ μαρτυρήσουν. Ὁ δασοφύλακας ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται τὴν ἱστορία τοῦ λαθροκυνηγοῦ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν πνίξῃ. Καὶ μιλοῦσε ἀκόμα, ὅταν ἄκουσε νὰ φωνάζουν τὄνομά του.

Μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ κακουργοδικείου κι' εἶδε τὸ λαθροκυνηγὸ στὴ μέση δυὸ χωροφυλάκων. Τὶ ἄσχημο μοῦτρο ποὺ εἶχε! Τὸ μέτωπό του ἦταν χαμηλό, τὰ μάτια του βαθουλά, τὸ στόμα του σφιγμένο.

Ὅταν τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος ἂν εἶχε σκοπὸ νὰ βλάψῃ τὸν δασοφύλακα, ὁ κακοῦργος τὸ ἀρνήθηκε, λέγοντας ὅτι ἀπεναντίας θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ.

Ὁ Φραντὴς διηγήθηκε τὰ πράγματα ὅπως ἔγειναν. Οἱ χωροφύλακες ἐβεβαίωσαν πὼς ὁ λαιμὸς τοῦ δασοφύλακα, ὅταν τοὺς φώναξε, ἦταν καταμελανιασμένος. Ὕστερα ὁ πρόεδρος ἐκάλεσε τὸν Γιάννη, ποὺ ψηλὸς καὶ

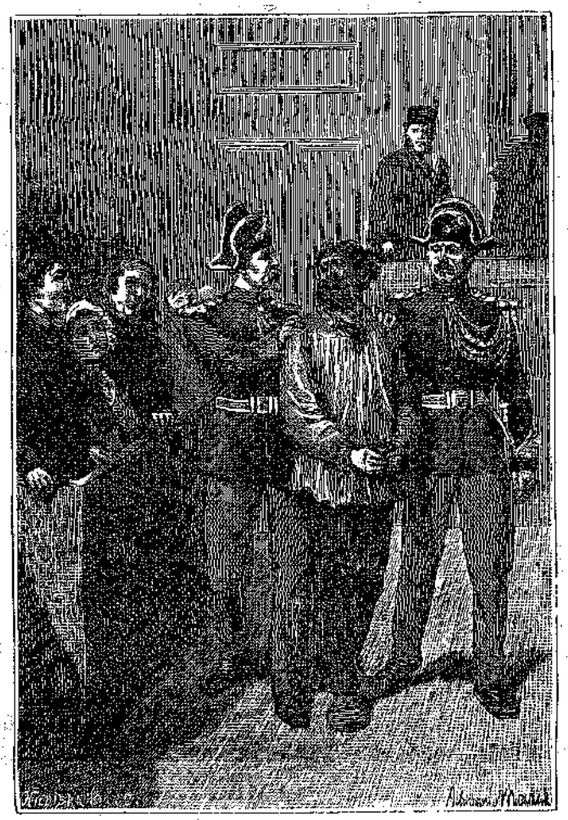

«— Θὰ σοῦ τὸ πληρώσω μὲ τὸν τόκο ἐγὼ μιὰ μέρα!..»

καλοκαμωμένος καθὼς ἦταν, ἔκαμε πολὺ καλὴ ἐντύπωση στὸ ἀκροατήριο. Εἶπε κι' αὐτὸς ὅσα ἤξερε. Λίγα λεπτὰ ἀκόμη ἂν ἀργοῦσε, ὁ κατηγορούμενος θὰ τελείωνε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νἀναπνεύσῃ.

— Τότε, ἐπρόσθεσε, του ἔσφιξα κι' ἐγὼ τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια του ἀπὸ λυσαν τὸν κὺρ-Φραντή.

Ὁ πρόεδρος συγχάρηκε τὸ Γιάννη γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀταραξία ποὺ ἔδειξε σ' αὐτὴ τὴν περίσταση. Ὁ λαθροκηνυγὸς ὅμως τοῦ ρριξε βλέμμα γεμάτο μῖσος, ποὺ τὄκρυψε μὲ τὰ βλέφαρά του, χαμηλώνοντάς τα ὑποκριτικά...

Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς «μάρτυρος» Ἀνθούλας.

Αὐτὴ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ μαρτυρήσῃ τίποτα, γιὰ νὰ μὴ φανῇ κακή, (περιττὸ ἄλλωστε, ἀφοῦ θὰ τἄλεγαν οἱ ἄλλοι,) ὁ πατέρας της ὅμως τῆς εἶπε πὼς ἦταν χρέος της κι' ἀδίσταχτα πιὰ μπῆκε στὴν αἴθουσα.

Τὶ χαριτωμένη ποὺ φαινόταν ἡ μικρὴ χωριατοπούλα ἀνάμεσα στοὺς δικαστές, τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς χωροφύλακες! Χαμήλωνε τὰ μάτια της καὶ τὰ μακριά της μαῦρα τσίνορα ἔρριχναν σκιὰ στὰ μάγουλά της, ποὺ ἀπ' τὴ συγκίνησή εἶχαν γίνει χλωμά.

— Εἶναι ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακα, εἶπε ὁ πρόεδρος στοὺς ἐνόρκους.

Κι' ἀφοῦ ρώτησε τὄνομά της καὶ τὴν ἡλικία της, τῆς εἶπε:

— Διηγήσου μας, κόρη μου, τὶ εἶδες, τὶ ξέρεις...

— Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω, ψιθύρισε ἡ Ἀνθούλα.

Ὁ πρόεδρος ὅμως τὴν ἐνθάρρυνε:

— Μὴ φοβᾶσαι... λέγε μας... τὶ εἶδες;

— Εἶδα τὸν Γιάννη Δεμάρα νὰ γλυτώνῃ τὸν πατέρα μου.

— Κι' αὐτὸς ἐδῶ, ὁ κατηγορούμενος, τὶ ἔκανε;

— Ἦταν πεσμένος ἀπάνω στὸν πατέρα μου ὅσο ὁ Γιάννης τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό, καὶ τὰ χέρια του ἔσφιγγαν ἀκόμα τὸ λαιμὸ τοῦ πατέρα μου.

Ἡ Ἀνθούλα ἐκάθησε. Μίλησε τότε ὁ εἰσαγγελέας κι' ἐζήτησε νὰ κηρυχθῇ ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος. Τοῦ κάκου τὸν ὑπερασπίστηκε, μὲ πολλὰ λόγια, ὁ συνήγορός του. Οἱ ἔνορκοι ἄκουσαν τὸν εἰσαγγελέα. Κι' ἀφοῦ διαβάστηκε ἡ καταδικαστικὴ ἐτυμηγορία τους, οἱ σύνεδροι καταδίκασαν τὸ λαθροκυνηγὸ σὲ εἱρκτὴ πέντε ἐτῶν.

Δυὸ χωροφύλακες τὸν ἔβγαλαν ἔξω. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε κοντὰ ἀπ' τοὺς μάρτυρες, ἀγριοκοίταξε τὸ Γιάννη, τοῦδειξε τὸ γρόθο του καὶ τοῦ εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή:

— Θὰ σοῦ τὸ πληρώσω μὲ τὸν τόκο ἐγὼ μιὰ μέρα!

Ἡ Ἀνθούλα ἔγεινε κατάχλωμη ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

Πῶς τὸν φοβήθηκε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο; Ἀλήθεια τώρα θἄμενε φυλακισμένος πέντε ὁλάκερα χρόνια. Ἔπειτα ὅμως;...

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφραση *Ἀρ. Π. Κ.* καὶ *Γρ. Σ.*

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΙΔΝΟ ΜΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 50]

Ἐρώτησα τὸ πιάνο μου,·
ἂν μέσα του φωλιάζει
καμμιὰ ψυχή, ὅπου χαιδὲς
μὲ λόπες συνταιριάζει.

«Ναί! τοῦπα, ἔχεις μιὰ ψυχὴ
πού τρυφερὰ μιλάει,
ποὺ καὶ στὸν πόνο μου πονεῖ
καὶ στὴ χαρὰ γελάει.

Μόνο ἀπὸ ξύλο καὶ χορδὲς
δὲν εἶσαι καμωμένο.
Ἔχεις ψυχὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
καὶ εἶσαι εὐλογημένο!

Ὅταν κουνῶ τὰ δάχτυλα
σιγά, ἀπελπισμένα,
καὶ βγάζω ἀπὸ τὰ πλήχτρα σου
τραγούδια πονεμένα,

Ὦ, μὴ θαρρεῖς! νοιώθω καλὰ
πὼς κλαῖς καὶ σὺ μὲ μένα!
Κι' ὅταν τὰ πλήχτρα σου βουλοῦν
μὲ γέλιο πατημένα,

Λάμπει ἡ χαρὰ στῶν ἤχων σου
τὸ θεῖο πονηγύρι,
λὲς καὶ τὸ ἴδιο σὲ μεθᾷ
πὼς πίνω ἐγὼ πατήρι!

Πές μου, τὴ γνώρισα καλά,
πιάνε μου, τὴν ψυχή σου;»
«— Ψυχὴ δὲν ἔχω, μ' ἀπαντᾶ,
μὰ παίρνω ἀπ' τὴν δική σου!»

Ἠλέκτρα

ΑΠ' ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 42.

«...Δὲς τὸν ἥσυχο δρόμο μὲ τὰ σκοτεινὰ πεύκα. Δὲς τὴ νεκρωμένη φύση ποὺ πενθεῖ, ἄκου τὶς καμπάνες ποὺ τρέμουν ἀπ' τοὺς λυγμούς. Ἂς πάρουμε τὸ ἥσυχο μονοπατάκι κι' ἂς προχωρήσουμε στὴν παλιὰ ἐκκλησούλα, - στὸ ταπεινὸ σπιτάκι τοῦ μεγάλου Ποιμένα. Πρόσεξε ὅλους τοὺς ἤχους ποὺ ἀποπνέουν μελαγχολία, καὶ τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς ποὺ μυρίζει λιβάνι: Ἀπόψε ἡ γῆ εἶναι τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα κρέπι πυκνὸ κι' ἀδιαπέραστο, καὶ ποῦ καὶ ποῦ τρεμουλιάζουν μερικὰ κεριά...

«Νὰ ἡ ἐκκλησία.. Γονάτισε! «Ψιθύρισε εὐλαβικὰ τὴν προσευχή στὸ Χριστό μας. Δὲς τον ἐκεῖ στὸ Σταυρὸ καρφωμένο, μὲ ματωμένο μέτωπο καὶ σκυμμένο κεφάλι ἀπ' τὸν πόνο... Γύρω στὰ φωτεινά του μαλλιὰ ἀνθίζουν ἀγκάθινες, καὶ τὰ πόδια Του, ποὺ Τὸν ὡδήγησαν σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ τὸ φῶς, τὰ πόδια Του τρυποῦν καρφιά... Εἶναι τὰ καρφιὰ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Κόσμου... Καὶ τρυποῦν τὰ πόδια ποὺ Τὸν ὡδήγησαν μπρὸς στὶς χρυσὲς πόρτες καὶ στὶς ταπεινὲς καλύβες. Θυμήσου πὼς χτυποῦσε μὲ αὐστηρότητα τὴ φιλαργυρία καὶ τὸν ἐγωϊσμό, καὶ μὲ τὶ εὐχαρίστηση εὐλογοῦσε τὸ φωτ τοῦ πτωχοῦ...

»Σκέψου τα ὅλ' αὐτά, παιδί μου, καὶ γονάτισε μὲ κατάνυξη. Σκύψε εὐλαβικὰ τὸ κεφάλι, καὶ παρακάλεσέ Τον, σὺ τὸ ἀγνὸ ἀγγελοῦδι, γιὰ μᾶς. Παρακολούθησε τὴ σιωπηλὴ κηδεία Του, καὶ κλάψε, κλάψε γιὰ ὅλους... Γιὰ δὲς ἐκεῖ πάνω, ψηλά, τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἄστρο ποὺ ἀνάβει καὶ σβύνει σὰν νὰ χαμογελᾷ:

Σ' εὐλογεῖ!...»

Πουλὶ τῆς Καταιγίδος

ΟΡΑΤΙΟΥ ΩΔΗ XI

ΣΤΗΝ ΛΕΥΚΟΝΟΗ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 44.

Μὴ μοῦ ζητᾶς, Λευκονόη, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ μάθῃς ποιὸ τέλος ἔχουν προορισει γιὰ σένα οἱ θεοὶ καὶ ποιὸ γιὰ μένα.. Πόσες φορὲς εἶναι καλύτερο νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς ὅ,τι γίνεται! Εἴτε περισσότερους χειμῶνες μᾶς ἔχει χαρίσει ὁ Δίας, εἴτε τὸν τελευταῖο ποὺ τώρα κάνει τὰ κύματα τῆς Τυρρηνικῆς θάλασσας νὰ σπάζουν δυνατὰ πάνω στοὺς βράχους, ἐσὺ γίνου σοφή, φρόντιζε γιὰ τὰ κρασιά σου, κι' ἀπ' τὴν γρήγορη ζωή μας στὸν κόσμο, λησμόνησε τὴν αἰώνια ἐλπίδα. Ἐνῶ ἐμεῖς μιλᾶμε, ὁ φθονερὸς χρόνος περνᾷ. Μένε εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ σημερινὴ μέρα ἔχοντας ὅσο δυνατὸ λιγότερη ἐμπιστοσύνη στὴν αὐριανή.

(*Ἀπ' το Λατινικό*)

Φουτουριστὴς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ὑπηρέτης:

—Ἀπάνω εἶναι ἡ κυρία;

—Ὄχι, κύριε, βγῆκε ἔξω.

—Θάργήση νὰ γυρίσῃ;

—Ἄ, ὅταν ἡ κυρία μᾶς παραγγέλλει νὰ λέμε ὅτι βγῆκε ἔξω, κανεὶς δὲν ξέρει πότε θὰ γυρίσῃ!

Παναγὸς τῆς Κυνθίας

***

Ἡ μαμμά, μὲ θυμό: —Ἀντανάκη! Στὸ νευολάτι εἶχα βάλει δυὸ ἀχλάδια. Πῶς σήμερα βρίσκω ἕνα;

Ἀντωνάκης: —Ἤταν σκοτεινά, μαμμά, καὶ δὲν εἶδα καὶ τἄλλο.

Κόντε Ραπανάκης

217ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ὁ νέος 217ος Διαγωνισμὸς Λύσεων ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα καὶ θὰ περιλάβῃ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν στὰ φυλλάδια τῆς *Δ' Τριμηνίας*, δηλαδὴ *Σεπτεμβρίου*, *Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου*.

Οἱ ὅροι εἶναι *οἱ ἴδιοι*. Τοὺς βρίσκετε ἐν ἐκτάσει στὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, § 2 καὶ καθεξῆς (στὸ 16ον φυλλάδιον, σελ. 126), τὰ δὲ Βραβεῖα στὸ 5ον Κεφάλαιον τοῦ ἰδίου Ὁδηγοῦ, § 3 καὶ καθεξῆς (στὸ 17ον φυλλάδιον, σελ. 134).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1924

ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ σὲ λίγο κι' οἱ διακοπές, ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα κι' οἱ φίλοι μου, οἱ φίλες μου, σχεδὸν ὅλοι καὶ ὅλες, ξαναγυρίζουν στὰ μαθήματά τους. Φυσικά, δὲν ἔχω τὴν ἀξίωση νὰ μοῦ γράφουν τόσο συχνὰ καὶ νὰ καταγίνονται μαζί μου ἔσο τὸ καλοκαίρι. Ὁ μαθητής, ἡ μαθήτρια, πρῶτα-πρῶτα κοιτάζει τὰ μαθήματα. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι κι' οἱ πιὸ φορτωμένοι, κι' οἱ πιὸ πολυάσχολοι, θὰ βρίσκουν λίγον καιρό, γιὰ νὰ μοῦ δίνουν σημεῖα ζωῆς καὶ τὸν ἐρχόμενο χειμῶνα. Ἄλλωστε εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁποιος θέλει, βρίσκει καιρὸ γιὰ ὅλα. Μόνο ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ, κοσκινίζει πέντε μέρες...

Πατρινὸ Διαβολάκι, προσπαθῆστε λοιπὸν σεῖς οἱ μετρημένοι νὰ γίνετε πολλοί. Σὲ μιὰ πόλη σὰν τὴ δική σας, καὶ χίλιοι θἄταν λίγοι. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου, ἀλλὰ στὶς ἐρωτήσεις σου δὲν μπορῶ νἀπαντήσω. Μὲ ρωτᾷς γιὰ ποιοὺς Διαγωνισμοὺς ἔλαβα ἀπαντήσεις σου, μέχρι ποίου φύλλου λύσεις σου κτλ. Δυὸ ὧρες δὲν θὰ μοῦ ἔφταναν γιὰ νὰ ψάξω καὶ νὰ σοῦ πῶ. Καὶ φαντάσου πὼς τέτοιες ἐρωτήσεις κι' ἄλλοι πολλοὶ μοῦ κάνουν κάθε μέρα. Ἐσὺ τί θἄκανες στὴ θέση μου;

Ἡ Πανταχοῦ Παρὼν μοῦ γράφει ὅτι λυπήθηκε γι' αὐτὴ τὴ φασαρία ποὺ ἔγινε εἰς βάρος της γιὰ μιὰ της ἀπροσεξία. Γιατὶ ἀπὸ ἀπροσεξία μοῦ ἔστειλε κομμάτι γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία, ἐνῷ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα. —Ἂς τὴν μαθῇ λοιπὸν αὐτὸ νὰ μὴν εἶναι ἀπρόσεκτη στὸ ἑξῆς γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ «φασαρίες». Ναί, καὶ τοῦ δεύτερου κομματιοῦ αἴρεται ἡ ἔγκρισις· αὐτὰ ὅμως δὲν χάνονται καθόλου γιατί, μιὰ φορὰ ποὺ εἶναι καλά, μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ νὰ τὰ κρατήσω γιὰ τὸ 1925, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ καὶ προτιμᾷ νὰ μοῦ στείλῃ καλύτερα.

Καλλιτέχνη, ἀπὸ μερικὰ κομμάτια ποὺ μπόρεσα νὰ διαβάσω ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μαντεύω πὼς τὸ δεύτερο γράμμα σου εἶναι ὡραῖο σὰν τὸ πρῶτο. Ὁ χαρακτήρας ὅμως εἶναι πολὺ δυσανάγνωστος, στρυφνός, καὶ τὸ μελάνι σου ὄχι τόσο... μέλαν. Σὲ παρακαλῶ, στὸ ἑξῆς, γράφε μου καθαρότερα. Ὅσῃ καλὴ θέλησῃ κι' ἂν ἔχω, τὰ μάτια δὲ μὲ βοηθοῦν.

Γαλάτεια Καλλιπολίτου, προσφυγοπούλα μου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις κι' εὔχομαι νὰ σοῦ ἐπιτρέφουν οἱ περιστάσεις νὰ γίνῃς καὶ συνδρομήτρια μὲ ψευδώνυμο ἀφοῦ τόσο μάγαπᾷς. Καλὴ ἐπιτυχία στὶς ἐξετάσεις σου καὶ χαιρετίσματα στὶς ἀδελφούλες.

Τὰ γράμματά σου, *Φιλόσοφε*, εἶναι πάντα ἐνδιαφέροντα κι' ἂν δὲν σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς, αὐτὸ πρέπει νἀποδοθῇ στὴν τύχη: τὰ λαβαίνω ἀφοῦ τελείωσε ὁ διαθέσιμος χῶρος. Ὅσο γιὰ τὸ κομμάτι ποὺ σοῦ ἔνεκρίθη, μπορῶ νὰ μὴν τὸ δημοσιεύσω ἀφοῦ τὸ ἀποσύρῃς, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ δεχθῶ ἄλλο πρὸς ἀντικατάσταση, γιατὶ τώρα πιὰ εἶναι ἀργά.

Ἰδὲς καὶ τὴ σημερινὴ Δήλωση γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ.

Εὐάγγελε Χ. Τερζόπουλε, ὡραία ἡ ἐπικεφαλίδα τοῦ ἐπιστολιοῦ σου χαρτιοῦ μὲ τὸνομά σου τυπωμένο κόκκινο. Στὸ τυπογραφεῖο σου ἀναλαμβάνεις νὰ τυπώνῃς ἔτσι καὶ τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου, ὅσοι θὰ ἤθελαν; Πές μου νὰ τοὺς τὸ συστήσω. Σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν προσφορά σου νὰ μοῦ φτιάσῃς τὴν ξεθωριασμένη ἐπιγραφή μου, ἀφοῦ εἶσαι εἰδικὸς στὴν «ἐπιγραφοποιΐα». Ἀλλὰ σὲ πρόλαβε ἄλλος.

Δὲν φανταζόμουν, *Πέλοψ*, ὅτι ἐκεῖ θὰ τρόμαζε τόσο ὁ λαός σας ἀπὸ μιὰ ἔκλειψη Σελήνης! Ἐδῶ τοῦλάχιστο κανένας δὲν ταράχτηκε. Καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸ στὸν αἰῶνα μας νὰ μὴν κάνουν ἐντύπωση αὐτὰ τὰ πράγματα ὅπως τὸν μεσαίωνα. Ὅσο γιὰ τὶς προφητεῖες τῶν «Ἱεροσπουδαστῶν» καὶ τῶν τέτοιων γιὰ καταστροφὴ τοῦ κόσμου κτλ. δὲν πρέπει νὰ δίνῃς τὴν ἐλαχίστη προσοχή. Εἶναι λόγια τοῦ ἀέρος.

Ἰκαρε, θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σοῦ. Ἔτσι μπορεῖς νὰ λαβαίνῃς τώρα μέρος σὲ ὅλα, καὶ στὴν Ἀλληλογραφία ποὺ εἶναι ἴσως τὸ πιὸ χρήσιμο. Γιὰ νὰ καταλάβῃς τοὺς Γρίφους, παράβαλε μερικοὺς μὲ τὶς λύσεις τους ποὺ ἐδημοσιεύθηκαν. (Κι' ἔχεις, ἀπὸ τὸ 1ο φύλλο, 25 Γρίφους γι' αὐτὴ τὴ μελέτη.) Στὴ λύση λοιπὸν σημειώνεται πῶς διαβάζουν κάθε σχῆμα τοῦ Γρίφου. (Π: χ: τὸ $\frac{Α}{ΡΕ}$ διαβάζεται *ὑπ' α γε*—γιατὶ τὸ *γε* δὲν εἶναι *ὑπό*, δηλαδὴ κάτω ἀπὸ τὸ α;—τὸ δὲ *ὑπ' α γε* κάνει τὴ λέξη *ὑπαγε*. Ἐπίσης τὸ *ἡ: πλας ι* διαβάζεται *η διά πλας εἰς* καὶ κάνει τὴ λέξη *Διάπλασις*.) Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ θὰ μάθῃς τοὺς διαφόρους τρόπους αὐτῶν τῶν σχημάτων καὶ θὰ μπορῆς, μὲ λίγο κόπο, νὰ λύνῃς καὶ τὸν πιὸ δύσκολο Γρίφο.

Μὲ συγκίνηση, *Βύρθα*, διάβασα τὶς περιπέτειες αὐτῆς τῆς οἰκογενείας σου, ποὺ δὲν τὶς ἤξερα. Μὰ καὶ νὰ τὶς ἤξερα, πάλι θὰ σοῦ ἔγραφα, γιὰ νὰ σοῦ θυμίσω πὼς ἔλῃξε ἡ συνδρομή σου, γιατὶ τὸ μέτρο εἶναι γενικὸ καὶ τέτοια γράμματα στέλνω σὲ ὅλους. Κρίμα ποὺ δὲν λαβαίνω τώρα πολλὲς εἰςφορὲς γιὰ τὴ Διάπλασι τῶν Προσφυγοπαίδων! Ἐλπίζω ὅμως ὅτι οἱ εὐποροι φίλοι μου θἀρχίσουν πάλι νὰ μοῦ στέλνουν. Ἂς μάθουν ὅτι ὑπάρχει ἀκόμα μεγάλη φτώχεια καὶ δυστυχία μεταξὺ τῶν Προσφύγων κι' ὅτι πολλῶν παιδιῶν οἱ γονεῖς δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ τοὺς πληρώνουν τὴ συνδρομή.

Φθινοπωρινὸ Δειλινό, χαίρω ποὺ ἔγινες καλά. Τὸ βλέπω ἀπ' τὸ γράψιμό σου πὼς εἶσαι ἀδύνατη ἀκόμη, ἀλλὰ ἔννοια σου καὶ γρήγορα θὰ δυναμώσῃς, νὰ γράφῃς ὡραῖα ὅπως ἔγραφες: Ἀλήθεια σὲ κοροϊδεύουν ποὺ εἶσαι δεκάξη χρονῶν καὶ σᾶρέσει νὰ λαβαίνῃς μέρος στοὺς Διαγωνισμούς μου; Μὰ μποροῦσε νὰ ἤσουν καὶ δεκαοχτώ, καὶ εἴκοσι, ὅτως τόσοι καὶ τόσες ποὺ διαγωνίζονται!

Ἀκριβῶς, *Μιράντα*, εἶναι τὸ πρῶτο γράμμα σου ποὺ λαβαίνω αὐτὸ τὸ χρόνο. Ἀναγνωρίζω ὅμως πὼς λόγοι ἀνώτεροι ἀπὸ τὴ θέλησή σου σ' ἔκαμαν νἀργήσῃς τόσο. Θὰ μοῦ γράψῃς λοιπὸν τώρα πιὸ συχνά; Εὔχομαι νὰ περάσῃ ὅλως-διόλου κι' ἡ ἀρρώστεια ὅπως πέρασε κι' ἡ ζέστη.

Πραγματικῶς, *Σάνθιππε*, ὁ «Καλὸς Δρόμος» τῶν κκ. Ξενοπούλου-Κονδάρη εἶναι ἐντελῶς πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα, κι' ὄχι συρραφὴ ἢ διασκευὴ ξένων ὅπως τὰ βιβλία ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρεις. Μ' ἐρωτᾷς πῶς ἔγινε καὶ πῶς γίνεται συνήθως ἡ συνεργασία στὰ λογοτεχνικὰ ἔργα. Φυσικά, τοῦ ἑνὸς θὰ εἶναι ἡ πρώτη, ἡ ἀρχικὴ ἰδέα. Ἀλλὰ οἱ δυὸ μαζὶ συζητοῦν καὶ καταστρώνουν τὸ σχέδιο. Ἔπειτα πάλι ὁ ἕνας τὸ γράφει ὅλο. Καὶ πάλι οἱ δυὸ μαζὶ τὸ διαβάζουν καὶ συζητοῦν τὶς λεπτομέρειες, προσθέτουν, ἀφαιροῦν διορθώνουν κτλ. Ἔτσι ἔγραφαν τὸ «Ναυαγὸ τῆς Κυνθίας» ὁ Βάρν μὲ τὸν Λωρῆ. Στὸ θέατρο προπάντων ἡ συνεργασία εἶναι συνηθεστάτη. Καὶ γίνεται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Διαμαρτύρεται ἡ *Μιμόζα*. Ὄχι, τὸ «Ἀγγελοῦδι» της δὲν τὸ ἀντέγραψε ἀπὸ πουθενά. Τὸ ἐνεπνεύσθη βλέποντας τὸ ἀδελφάκι της νὰ κοιμᾶται. Ἂν ὑπάρχουν καὶ στὸ ἄλλο ἐκεῖνο ποὺ λέει ἡ *Σμύρνη* μερικὲς ὁμοιότητες, εἶναι ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θέματος. Ὅταν περιγράφῃ κανεὶς δάσος, μπορεῖ νὰ μὴ πῇ γιὰ τὴ σκιὰ καὶ τὴ δροσιά του; Κι' ὅταν περιγράφῃ τὸν ὕπνο ἑνὸς παιδιοῦ, μπορεῖ νὰ μὴ πῇ γιὰ τὴν ἀγγελική δμορφιὰ τοῦ προσώπου του;.. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ *Μιμόζα* ἔχει δίκιο.

Πολὺ ὄμορφο τὸ πρῶτο σου γράμματάκι, μικρό μου *Ἄσπρο Κρῖνο*. Φίλησέ μου τὴν ἀδελφούλα σου καὶ πές της πὼς τὴν περιμένω. Στὸ τέλος τῶν γραμμάτων σου νὰ βάζῃς ἁπλούστατα σὲ φιλῶ, σὲ ἀσπάζομαι, σὲ γλυκοφιλῶ, ὅ,τι θέλῃς· δὲν χρειάζονται σὲ μένα δεξιὲς καὶ ἀριστερές.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἰδανικὸ Ὅραμα*, *Σοβαρὸς Κύριος*, *Ἄστερος Νίκη*, *Καίτη*, *Μικρὸς Μετανάστης*, *Μικρὸς Καλλιτέχνης*, *Σκλαβωμένη Ἴμβρος*, *Φυσιολάτρης*, *Ἀστέρι τῆς Φύλης*, *Αὐγή*, *Ἀλκησίας*, *Ἱππότης τῆς Ὁμίχλης*, *Δαρβίνος*, *Ὀλυμπιονίκης*, *Λαμπρὸς Ἥλιος*, *Νοεμί*, *Ἀκαλανθίς*, *Χαρτομάντις*, *Μυοσωτίς*, *Ρωμαντικός*, *Φουτουριστὴς* καὶ *Ρήγας Φερραῖος*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: 26. «Ὁ Μουζικὸς» τοῦ *Ἀγερώχου Ἀρκάδος*. —27. «Ἡ ἀνοιξη» τοῦ *Κυπριώτικου Ἀγκαθιοῦ*. — 28. «Ἕνα ἄσπρο λουλουδάκι» τῆς *Τρελλῆς Ἀχτίδας*.— 29. «Στὴ Σύρα μου» τῆς *Δώρας*. — 30 καὶ 31. «Ἀπὸ τὰ Φαιδρὰ» καὶ «Ἀγάπη στὴ Διάπλασι» τοῦ *Ἕνα*.—32. «Ξυνὸ μᾶς βγῆκε» τῆς *Ἰσμήνης*. —33. «Μιὰ εἰκόνα» τῆς *Λέλιας*.—34. «Ἀπὸ ἕνα φτέρνισμα» τῆς *Ἀντιγόνης*. — 35. «Στὸ τραῖνο» τῆς *Ἑλληνικῆς Δόξας*.—36 καὶ 37. «Ἡ πρώτη ἐξομολόγησι» καὶ «Ὁ πιὸ δυνατός» τῆς *Βενετσούλας*. —38. «Ἐνεντιπώσεις» τῆς *Ἰγκεμπουργ*. — 39. «Τὸ Σχολεῖο» τῆς *Ἥρας*. — 40. «Ρουμελιώτικες συνήθειες» τοῦ *Γιοῦ τῆς Ρούμελης*.

Ἀπορρίπτονται: «Πικρὲς ἀλήθειες» τῆς *Δαλιδᾶς*. (Πολὺ θλιβερὸ καὶ ἀρνετὰ ἄπεχνο. Γιὰ νὰ εἶναι ἀνεκτὸ τὸ θλιβερό, πρέπει νὰ εἶναι τεχνικώτατα γραμμένο, καλλιτεχνικά.)—«Ὁ πτωχὸς» τῆς *Σαπφοῦς*. (Ἀκόμη πιὸ ἀπαίσιο αὐτό, πιὸ φριχτό. Μὰ πῶς σᾶς τραβοῦν τέτοια θέματα, περίεργο! Κι' ὅταν συλλογιόμαι ὅτι εἴστε παιδιὰ καὶ γράφετε γιὰ παιδιά!..) — «Σαββατόβραδο» τοῦ *Θ. Διαρούτσου*. Πολὺ καλό. Μὰ χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται. — «Ἀναμνήσεις» τοῦ *Ραμπαγᾶ*. Ἄτεχνο κι' ἡ γλῶσσα πολὺ ἀνακατωμένη. — «Πρωΐ» τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ*. (Οἱ δυὸ πρῶτες στροφὲς καλούτσικες. Ἡ τρίτη τὰ χαλᾷ. Γενικῶς, οἱ στίχοι ἀδόκιμοι.)—«Ἡ γιορτὴ τῆς Λενούλας» τοῦ *Πουλιοῦ τῆς Καταιγίδος*. (Πολὺ καλό. Ἀλλὰ δημοσιεύθηκε τὸ Γράμμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκριθῇ τώρα κι' αὐτό. Ὁ φίλος μας τὥστειλε γι' ἀντικατάσταση τοῦ πρώτου ποὺ θἄταν παράκαιρο. Ἀλλὰ καὶ τὰ παράκαιρα μπαίνουν, ὅταν εἶναι ὡραῖα. Σήμερα π: χ: ἐνέκρινα μιὰ «Ἀνοιξη» ποὺ θὰ δημοσιευθῇ τὸ χειμῶνα. Ἀλλὰ εἶναι ὡραία!) — «Βέργα» τοῦ *Κρίνου*. (Δὲν εἶναι ἄσχημο. Θὰ ἤθελα μόνο νὰ γραφτῇ πιὸ στρωτά, πιὸ λιτά, πιὸ ἁπλά. Τὸ ὕφος τὸ χαλᾷ.)—«Μιὰ Ἀνάμνησι» τῆς *Νοσταλγούσης Σμυρνιοπούλας*. (Κι' αὐτὸ καλό, μὰ ἤθελε λίγο περισσότερο δούλεμα.) — «Τὸ σπουργιτάκι» τῆς *Δώρας*. (Καλό, μὰ ἐπροτίμησα τὸ ἄλλο της. Θὰ ἐνέκρινα καὶ τὰ δυὸ ἂν ἦταν πιὸ σύντομα.) — «Ἕνα καλὸ μάθημα» τοῦ *Μαύρου Ἱππότου*. (Γνωστότατο. Τὸ ἄλλο του δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη.)— «Καταιγίς» κτλ. τοῦ *Λαμπροῦ Ἀστέρος*. (Ἄτεχνα.) — «Ὁ ἐργάτης» τοῦ *Ὀλυμπιονίκου*. (Μὲ κόκκινο μελάνι δὲν διαβάζω.) — «Πνευματικὸς καὶ Δωποδύτης» τοῦ *Δὸν Κιχότη*. (Πολὺ γνωστό.) —«Τὸ Σχολεῖο» τοῦ *Φαέθοντος*. (Πολλὲς κοινοτοπίες καὶ λίγα καλά. Θέλει ἀναθεώρησι, νὰ γίνῃ καὶ πιὸ σύντομο.) — «Παπουτσοβροχὴ» τῆς *Ἑλληνικῆς Σημαίας*. (Θἄταν νόστιμο ἂν γραφόταν κάπως ἀλλοιῶς. Ἔτσι κατανᾷ ἀσήμαντο.)—«Τὰ 21 μπάνια» τῆς *Μαρίας Ταβλᾶ*. (Μὰ χωρὶς ψευδώνυμο;)— «Εἰς ἄρχων» καὶ «Ἡ ἐκδίκησις» τοῦ *Ἀργοναύτου*, «Ἀνέκδοτον» τοῦ *Σφύρα Ἄκμονα*, «Ἀνατολικὴ Δικαιοσύνη» τοῦ *Ναπολέοντος*, «Καθῆκον» κτλ. τοῦ *Κάποιου*, «Ἠλιθιότης ὑπηρέτου» τοῦ *Ρολάνδου*. (Ὅλ' αὐτὰ ἀπορρίπτονται κυρίως γιὰ τὴ σχολαστικὴ κι' ἀνώμαλη γλῶσσα τους. Εἴπαμε ὅτι τὰ κομμάτια τῆς Σελίδος πρέπει νὰ εἶναι σὲ ὡραῖο, καθαρὴ δημοτική.)—Γι' ἄλλα θὰ μιλήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ἀπλῶς:—Ἐπειδὴ ἔχουν μαζευθῆ πάρα πολλὰ κομμάτια—ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἐδιάβασα ὦ, σήμερα, —κι' ἔχουν ἤδη ἐγκριθῆ σαράντα, θὰ ἐγκρίνω ἀκόμη μερικά, τὰ καλύτερα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχω λάβει, καὶ δὲν θὰ δεχθῶ πλέον ἄλλα γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία, ἀπὸ κανένα. Νὰ πάρετε λοιπὸν νὰ μοῦ στέλνετε κι' ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ πότε θὰ μοῦ στείλετε γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία τοῦ 1925.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἄνδρα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Αἴλι, κ. (ΜΒ)*. Γιούλης *Ἄνθης, ἀ. (ΣΣ)* Παιδὶ τοῦ Βυνοῦ, ἀ. (ΕΙ). *Μοιρολάτρις, κ. (1894)*. *Ἐξελιγμένη Ψυχή, ἀ. (ΣΧ)*. *Πόθος τῶν Προσφύγων, ἀ. (ΝΤ)*. *Μυροβόλος Σμύρνη, ἀ. (ΠΑ)*. *Σμυρνιοπούλα, ἀ. (;;;)*. *Ψυχὴ τῆς Λέσβου, ἀ. (ΒΙ)*. *Ναυτικός, ἀ. (ΝΑ)*. *Θλιμμένη Γοητεία, κ. (ΠΝΣ)*. *Ἕσπερος, ἀ. (ΚΜΚ)*. *Κρινόλευκη, κ. (ΟΜ)*, *Ρὰς-Τάφραρι, ἀ. (ΣΜ)*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐθνικὴν Πίστιν* (ἔστειλα· φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ὑπάρχουν πρὸς 1,50 τὸ ἕνα· καλὴ ἀρχή!) *Ζίφωνα* (χαίρω πολύ· θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση στὸ προηγούμενο·) *Δὸν Κιχότην* (τὰ ἔσχισα καθὼς ἤθελες· ἀλλὰ γιατὶ νὰ σοῦ κρίνω ἐγὼ λογοτεχνήματα ποὺ δὲν εἶναι δικά σου καὶ ποὺ ὁ συγγραφέας τους δὲν σ' ἐξουσιοδότησε νὰ πάρῃς τὴ γνώμη μου; τὸ βρίσκω παράτυπο καὶ περιττό·) *Γλυκειὰν Χαραυγὴν* (καλὸ ταξίδι· ναί, νὰ μὲ διαδώσῃς ἐκεῖ-πέρα ὅσο μπορεῖς·) *Ἀτλαντίδα*, (καλὴ ἐπιτυχία στὶς ἐξετάσεις· μὰ μπορεῖ νὰ μὴν ἐπιτύχῃς, ἀφοῦ δὲν καταλάβες καλοκαίρι ἀπὸ τὸ διάβασμα;) *Φίλανθον* (ναί, πρὸς 1,50 τὸ ἕνα· σὲ λίγο θὰ μάθετε τὰ Νέα τοῦ 1925, πλησιάζει ὁ καιρός...) *Χρυσόψαρο* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά· συχωρεμένος!) *Γιάννην Ἀγιάννην* (χαίρω πολύ· τὸ ψευδώνυμο ποὺ σοῦ ἐνέκρινα προχθές, θὰ ἰσχύῃ ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου·) *Ἑλληνικὸ Χῶμα* (μπράβο ποὺ ἔγεινες καὶ Πρόσκοπος· στὸ *Δὸν Κολοκύθα* ποὺ εἶναι τώρα τόσο μακριὰ ἀλλὰ δὲν μὲ ξεχνᾷ, γράφε πολλὰ χαιρετίσματα·) *Κλειὼ Γ. Μικ*. (χαίρω πάρα πολύ· τώρα περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο·) *Κυπριώτικο Ἀγκάθι* (ὄχι· μόνο στὶς Ἀσκήσεις ποὺ ἔχουν πολλοὺς ἀριθμοὺς—Μαγικὰ Γράμματα, Μεταμορφώσεις κ.τ.λ. — μπορεῖ κανεὶς νὰ λύσῃ τὶς μισὲς κι' οἱ λύσεις του νὰ λογαριάζονται· π. χ. ἀκὸ τὶς πέντε λέξεις τοῦ Μαγικοῦ Γράμματος βρῆκε τὶς τρεῖς; ἔχει τρεῖς ὀρθὲς λύσεις·) *Κόμητα τοῦ Ἔρβχ* (σοῦ εἶχα ἀπαντήσει ναί; παρεξήγησι, γιατὶ κατ' ἀρχὴν δὲν δίδω καταλόγους συνδρομητῶν· ἡ ἀπάντησή σου ἐλήφθη) *Ἰστνιάραν* (κάθε παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο, γιατὶ ποὺ καιρὸς νὰ κρατῶ λογαριασμούς!) *Τετραπέραστον* (ἔστειλα· ἡ «Γυφτοπούλα» εἶναι στοὺς τόμους 19 κα

1. Μᾶς καλεῖ στὴν Ἐκκλησία.
2. Τὸ σταφύλι τὸ γεννᾷ.
3. Ἥρως στὴ Μυθολογία
Ποὺ μὲ τέχνη κυνηγᾷ.
4. Καὶ βασίλισσα ξυπνᾷ.

Μυρτώ

582. *Κρυπτογραφικὸν*

1234567485 = Στρατηγός
2 3 3 6 5 = Κράτος εὐρωπαϊκ.
3 6 4 8 5 = Βασιλεὺς Θηβῶν
4 7 4 5 = Μετεωρολογικὸν
5 2 3 6 5 = Μετεωρολογικὸν
6 7 2 4 8 5 = Αἰρετικὸς
7 2 6 = Τιτανίς
8 3 1 4 8 5 = Εὐτυχής

Υἱὸς τοῦ Ψηλορείτη

583—587. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἅρωμα, τάφος, Πάφος, ἀκρίς, μαθητής.

Πέτερ-Φὸς

588. *Διπλῆ Μεσοστιχίς*

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν στενὸν συγγενῆ, τὰ δὲ δεύτερα μέλος τοῦ σώματος:

1, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς· 2, Ἡ χώρα τῶν Αἰθιόπων· 3, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας· 4, Ἀνήκει στὴ θάλασσα.

Εὐάγγ. Ι. Μπασιάκος

589. *Ἐλλιποσύμφωνον*

οοιο—εει—α—σα—σει—αι—α - ια

Γκαΐτε

590. *Γρῖφος*

α
α α
Μ α α
βάζ α Σχῆμα α +ΑΒΓΔΕ...
α α
α α
α

Ἀμάραντος Κρῖνος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

591, *Charade*

Dis donc, ami, mon premier!
De ton habit une partie mon [second;
Et jour de la semaine mon [entier

Ἑλλάδα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 26

360. Καναδᾶς (Κανᾶ, δάς.)—361. Λαμία (λα, μῖ, α,)—362. Κύθηρα-Θήρα. — 363. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ (Ρῆνος, Ἰανός, Σίφνος, Ταίναρον, Ὀτράντον, Φασιανός, Νῆσσα, Ἡσιόνη.)—364. Ἀθάμας -ἀδάμας.

365. ΙΑΙΟΝ 366. ΠΑΡΟΣ
ΔΑΒΙΔ (Πόσος, Ἀμ-
ΘΥΣΙΑ σός, Ροῦς,
ΘΩΜΑΣ Ὄπος, Σός).
ΝΑΝΟΣ —367. ΣΟΛΩΜΟΣ-ΠΑΛΑΜΑΣ (ΣηΠία, ΌρΑτιος, ΛίΔλη, ΌσΑννά, ΜΙΜος, ΌνΑγρος, ΣωΣάννη.) — 368. Ὁ πλοῦτος θνητός, ἡ δόξα ἀθάνατος.—369. *Ἔσο φιλαλήθης* (ἐς ο φύλλα, λίθοι, ς.)—370 ECLIPSE (ciel, lis, île, pie, Sicile, elle.) —371, Après la pluie le beau temps.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴ 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1170)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Βραβεῖα: Ἐπίσημα δεκάτου πέμπτου ἀπαντήσεων. Προθεσμία δίμηνος· συμμετοχὴ μονόδραχμος. Ξ. Μόζερ, Ἐποικισμόν, Θεσ)νίκην.

(ΚΔ'—1171)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, καὶ ὅμως βρισκόμουνα πολὺ κοντά σας· καθόμουνα στὸ δικιανό τραπεζάκι.
ΧΡΥΣΑΥΓΗ, τόσο εὔκολα ξεχνοῦν τὶς ὑποσχέσεις καί... τὰ χρέη τους; ΝΕΦΕΛΗ

(ΚΔ'—1172)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες ὑποστηρίχτε τὸν φτωχὸ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ (ΚΔ'—1106) τοῦ ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—1173)

Τριανταφυλλένια, γιὰ τὴν προσωπική σας ἐνωμιμία εὐχαριστήθηκα πολύ. —*Ὑδανισμέ*, νομίζω πὼς μὲ τέτοιο ξεδίψασμα δὲν ξεδιψάνε στὸ Σύνταγμα! Ἡ Νεφέλη ἤτο μαζί μου. — Ἀνίδες *Μάγκα, Ἀλάνη*, μπᾶ καλέ, τί λέτε; Μὰ ὅταν σᾶς λέγω ὅτι ἡ μία πενθηφορεῖ (νομίζω) καὶ ἡ ἄλλη φορεῖ σουτακορούτες καὶ εἶναι σταράτη, μὲ μαυροκάστανα μαλιὰ καὶ μάτια, πρόσωπο στρογγυλόμακρο καὶ μέτριο ὕψος, λίγο παχειὰ καὶ ἔχει καὶ *μαθητικὸ ὕφος*... τί σημαίνει; Μήπως θέλεται καὶ τὸνομά σας; ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΔ'—1174)

ΔΙΑΠΑΑΣΟΠΟΥΛΑ ΘΕΛΕΤΕ ΚΑΙ ΤΗΝ; ΛΙΛΙ;

(ΚΔ'—1175)

Σὲ τὸν Πρόεδρο καὶ στὰ μέλη τοῦ Συλλόγου «ΣΥΝΔΕΛΦΩΣΗ» θερμότατα στέλνω εὐχαριστήρια γιὰ τὸ θαυμάσιο βραβεῖο, μαζὶ μὲ τ' ἀληθινά μου συγχαρητήρια γιὰ τὸ λεπτό τους γούστο. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—1176)

Ὑποστηρίχτε τὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ (ΚΔ'—1106), Ἀπὸ ὅλους περιμένει ὁ: ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—1177)

Ἀνταλλάσω Μ. Μ. στὴ διεύθυνση: Ὀδυσσέα Ἀλκιουδέλην, Σόλωνος 98—Α, Ἀθήνας. Ἀκαντῶ ΤΑΧΙΣΤΑ. ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ

(ΚΔ'—1178)

Δον Ζουάν, μὰ σύ, καϊδί μου μὲ τὴν ἀνακάλυψή σου μᾶς δρύσισες ὕστερα ἀπὸ τέτοια τρομερὴ ζέστη. Χά! χά! καϊμένη Κική, μάθε ὅτι δὲ λέγουμαι οὔτε Ἀγγελική-Φασονέλη, οὔτε Οὐρανοκατέβατη, ἀλλὰ τὸ ὀσύλληπτο... ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—1179)

Ο Γ. Κανελλόπουλος ζητεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ΚΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑΣ. Poste Restante, Ἀθήνας.

(ΚΔ'—1180)

ΓΥΝΑΙΚΑ, ΝΕΦΕΛΗ, ἂν σᾶς ζητοῦσα τὴ φιλία καὶ τὴν ἀλληλογραφία σας, θὰ ἠμπορούσατε ν' ἀρνηθῆτε; *Γιούλης Ἄνθης*

(ΚΔ'—1181)

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Κυκλαμιά, Λεπτὴ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, Τριανταφυλ. Μπουμπουκάκι, Νεφέλη, Χαλικουτοκούλα, Γυναίκα, ζητῶ τετραδιάκι σας. — Γιώργ. Κανελλόπουλος, Ρ. R. Ἀθήνας.

(ΚΔ'—1182)

Ἀλκηστις, *Ἀγριοπάτσικο, Δοξασμένη Φουσκαπέλα, Κίτρινη Μάσκα, Λεπτὴ Μαργαρίτα, Τριανταφυλλένια, Πάνο Χειμαριώτη*, τιμήστε τὸν Διαγωνισμὸ (ΚΔ'—1106) τοῦ ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—1183)

Πρώην ΑΡΗ, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὸ χωριτωμένο τετραδιάκι· ἔστειλα. Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχει ἄλλος φέτος. Μιὰ φορὰ τὸ δικό σας ἤθελα. Τὸ γιατρικό σας τάχατες νάναι ἀληθινό; Τὸ δέχουμαι πάντως περιμένοντας τ' ἀποτελέσματα. —ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—1184)

ΑΠΟΛΛΩΝΙΕ, ΠΑΤΡΙΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ, θερμὰ εὐχαριστῶ, μὰ σοβαρὲς αἰτίες μ' ἐμποδίζουν νὰ λάβω μέρος στοὺς διαγωνισμούς Σας. ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΔ'—1185)

ΣΤΕΝΑΓΜΕ ΤΗΣ ΑΡΜΕΝΙΑΣ, ΚΙΣΣΕ, ἔγραψα στὸ μηνύς γράμμα Σας δὲν ἔλαβα. ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΔ'—1186)

Ἀκακία, τί γίνεσαι; Τὸ Τρελλὸ Ναυτόκουλο τί γίνεται; *Σεμίραμις*, στὸ κολύμπι σὰν γοργόνα μοιάζεις! *Μακεδονοπούλα*, ἀσπασμοὺς ἔχεις; Χὰ χά! *Ἀλησμόνητη Σμύρνη*, «... μοῦ ἀρέσει ὁ χορὸς καὶ τὸ πιάνο!» ἔ; — ΕΛΠΙΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ.

(ΚΔ'—1187)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα τρία. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Δ)σις: (ΚΔ'—854). — ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ, ΦΙΛΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ.

(ΚΔ'—1188)

Πρωτομπαίνοντας στὸ *Διαπλασόπουλο*, *στέλνω σ' ὅλους ἕνα φελιὸ χαρετισμό.* ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ

(ΚΔ'—1189)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ, Ἐβραβεύθησαν: α') Δροσερὸς Ζέφυρος, β') Ναράδα, γ') Φιλέρημος, δ') Γῶγος Ἀστέρης. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. ΣΧΑΡΠ

(ΚΔ'—1190)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Ο συμμετέχων θὰ λαμάνῃ ἓν 50λεπτον. Βραβεῖα ΔΕΚΑ. Προθεσμία τέλη Δεκεμβρίου. Στείλατε: (ΚΔ'—875). — ΣΧΑΡΠ, ΝΕΡΑΪΔΑ

(ΚΔ'—1191)

Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν "ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,,. Σκοπός: Διάδοσις «Διαπλάσεως» προκηρύξις διαγωνισμῶν, ἵδρυσις βιβλιοθήκης.
Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδροι: Μικρὸς Καλλιτέχνης, Γραμματεύς: Δοξασμένο Εἰκοσιένα, Ταμίας: Μικρὸς Μετανάστης. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Βραβεῖα 5. Συμμετοχὴ δραχμή Προθεσμία δίμηνος. Δ)σις: Ε. Παπανικολάου (διὰ Μ. Καλλιτέχνην) Φαβιέρου 8, Ἀθήναις. «Τιτάν» λάβετε μέρος.

(ΚΔ'—1192)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, τιμή μου ἡ συμμετοχή σας στὸν Διαγωνισμό μου. ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—1193)

Διωρίσθη ἀντιπρόσωπος ἐξωτερικῶν Ἀεριδεὺς ἀντὶ ἐν Ἀλεξανδρουπόλει ὡς εἶχε ἡ (ΚΔ'—1089) Ἀγγελία. ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

(ΚΔ'—1194)

Ποιὸς θὰ μοιάζῃ μὲ τὸν *Ἄθω*; Βέβαια ὁ Ρηγόπουλος.-*Μαγνίτσα, Ἀλανάδα*

(ΚΔ'—1195)

Μιμόζα, περιγραφή σου ὑπέροχη· ἔλαβες δική μου; Τάκη Καμαριώτη εὐχαριστῶ στέλνω.-Νανότα, τετραδιάκι ἔλαβα· εὐχαριστῶ. Δ)σις; —Λόρια, ἔλαβα· εὐχαριστῶ· ἔστειλα.—Σὲρ Ραβεγκάρ, μ' εὐχαρίστηση δέχομαι· ἔστειλα —Ε, Ρ., μὲ λύπη μου ἀναγκάσθηκα νὰ τὸ ἐπιστρέψω.—Φρασκουίτα, τετράδιο δὲν ἔλαβα ἀκόμη· γιατί; —ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΔ'—1196)

ΔΟΞΑ

Κατόπιν νέας ψηφοφορίας ἐξελέγησαν σύμβουλοι *Παπαδάκη* καὶ *Κισσαμπάκη*. — Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Ἀθηνῶν ὁ *Φρέδος Δυρμάν*.—Ὁ Σύλλογος θὰ βραβεύῃ κάθε μέλος τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγράφῃ δέκα μέλη.—«ΤΙΤΑΝ», δεχόμεθα γράψατε δρους.

(ΚΔ'—1197)

Ἱππότη τοῦ Μεσαίωνος, *χίλια εὐχαριστῶ. Ἱππότη τῆς Ὀμίχλης, διεύθυνσις σου;;;* ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ

(ΚΔ'—1198)

ΡΑΒΕΙΑ ΕΞΗ!!!

Ἐνεκα τῆς πληθώρας τῶν ἀπαντήσεων ΠΑΡΑΤΕΙΝΟΥΜΕ τὸν (ΚΔ'—956) διαγωνισμὸ ἀγράφων καρτῶν μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ

(ΚΔ'—1199)

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΔ'-982)· Βραβεύονται α') Πορθητὴς τῆς Τροίας, β') Λουλουδίκος Παστέρ. Στείλατε Δ)σεις.—"ΟΔΥΣΣΕΥΣ,,

(ΚΔ'—1200)

Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα, δέχομαι Δ)σις (ΚΔ'—304).—Θρυλική Θράκη, attention... γιατί τὴν Κυριακὴ ἀφεύγας τόσο βιαστικά;—*Ναυαγὸς*

(ΚΔ'—1201)

"ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΦΡΥΛΟΣ,, Ἀκυροῦμεν τὸν διαγών. (ΚΔ'—860)

(ΚΔ'—1202)

Παρατείνω (ΚΔ'—967) διαγωνισμὸς τὸ Ὀκτωβρίου. Στὴν (ΚΔ'—1149) ἀντὶ ΚΔ'—967 γράφτηκε ΚΔ'—927. *Πατρεὶ Διαβολάκι.*

(ΚΔ'—1203)

Παχούλα, ὄχι. Ὑποστηρίχτε τὸν Διαγωνισμὸ (ΚΔ'—1106) τοῦ: ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ.

(ΚΔ'—1204)

Ρωμαντικέ, Δροσοστολίδα, Ἰγκεμπουργ, Δαλιδά, Κυκλαμιά, Μελαγχολικέ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ; Δ)ση: Ἄσπρον Κόρακα, Πέτρα (Μυτιλήνης.)

(ΚΔ'—1205)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸ Μ. Μ. καὶ καρτῶν. Βραβεῖα Βιβλία. Συμμετοχὴ δραχμή, προθεσμία δίμηνος. Ρωμαντικέ, *Ὑπνιέρα, Ἀκακία*, Πεταλούδα, νὰ περιμένω; — *Ἄσπρος Κόρακας*

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ].

Ἀδελφούλα μου, δρ.15 (1,40 καὶ 4.)

Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2 καὶ 5).

Ζακυθινὸ Μαντήλι, δραχμ. 15 (1,40 καὶ 4).

Θέατρον, Τόμος Γ', δράχμ. 8, (1,50 καὶ 5).

Ἰσαβέλλα, δρ. 12 (1,20 καὶ 3,50).

Κακὸς Δρόμος, δρ. 8 (1,20 καὶ 3,50).

Κόσμος καὶ Κοσμᾶς, δραχμ. 15 (1,60 καὶ 4).

Κωμῳδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 3, (1 καὶ 2,80).

Μητρυιά, δρ. 5 (1 καὶ 2,80).

Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 10,— (1,40 καὶ 4).

Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 καὶ 5).

Στάχυα καὶ Παπαρούνες, δρ. 10 (1,40 καὶ 3,60).

Στέλλα Βιολάντη, δραχ. 8 (1,20 καὶ 3,50).

Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 20 (2 καὶ 4,50)

Φοιτηταί, δρ. 8 (1 καὶ 2,80).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 3